

132962
ΝΕΟΛΟΓΟΥ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Διευθυντής Σ. Ι. ΒΟΥΤΥΡΑΣ.

ΤΟΜΟΣ Α'. — ΤΕΥΧΗ 1 — 52

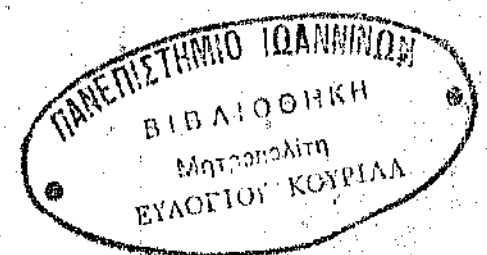
1891—1892.



ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

1892.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΕΟΛΟΓΟΥ.



ΝΕΟΛΟΓΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΤΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σ. Ι. ΒΟΥΤΥΡΑΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑΙ
ΜΕΤΑ ΤΟΥ "ΝΕΟΛΟΓΟΥ"

Ἐν Κωνσταντινουπόλει ἔτις. 40
Ἐν αὐτῇ Παρισίῳ 16
Ἐν Ἀγγλίῳ, Ἀγέστη καὶ Ἐν-
ῶσιν 70
Ἐν Ρώμῃ 25
Ἐξέμνηται τὰ ἔμνηται.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑΙ
ΜΕΤΑ ΤΟΥ "ΝΕΟΛΟΓΟΥ"

Ἐν Κωνσταντινουπόλει ἔτις. 4
Ἐν αὐτῇ Παρισίῳ 1
Ἐν Ἀγγλίῳ, Ἀγέστη καὶ Ἐν-
ῶσιν 70
Ἐν Ρώμῃ 25
Ἐξέμνηται τὰ ἔμνηται.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις.—(Ἐνέσθων Κουρτίου) Ἡ Ἑλλη-
νικὴ Ἱστορία (Μεταφρασμένη ὑπὸ Μ. Ε. Μιχαλοπούλου).—Ἡ
ἐν Πόντῳ διεθνὴς Ἐκθεσίς τῆς μουσικῆς καὶ τοῦ θεάτρου.—
Ἰλίου πέρις (Ἐκ τῶν τοῦ Ὀβιδίου Μεταμορφώσεων).—Ποικί-
λα.—Περὶ τῆς κλήσεως καὶ τοῦ προσορίσμου τῆς γυναικὸς ἐν
τῇ κοινωνίᾳ (ὑπὸ Ἀν. Χρηστίδου).—Νομισματολογικά (Τὰ πρῶ-
τα ἐν Κύπρῳ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ Φοινίκων ἡγεμόνων κοπέν-
τα νομίσματα).—Ἡ Δευτέρα Μήνηρ (διήγημα).

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Κατὰ τὴν λήξαν ταύτην ἐβδομάδα οὐδὲν τὸ σπου-
δαῖον διεδραματίσθη γεγονός, δυνάμενον νὰ ἐπασχα-
λίσῃ τὴν κοινὴν ἐν Εὐρώπῃ γνώμην καὶ νὰ προκαλέσῃ
τὴν μέριμναν τοῦ τύπου, ἀναζητούντος καὶ ἐν τοῖς ἐλα-
χίστοις ἐτι ἐρμηνεῖαν καὶ διασάφησιν τῶν κρατούντων
ἐν τῷ πολιτικῷ κόσμῳ φρονημάτων· ἡ προσοχὴ ἐπομένως
πάντων τῶν ἐν τῇ Δύσει ἐστράφη καὶ κατὰ τὴν ἐβδο-
μάδα ταύτην περὶ τὰ διαδραματισθέντα κατὰ τὴν παρελ-
θούσαν, ἐντεῦθεν δὲ καὶ τὰ ἄπειρα καὶ ἀτελεύτητα σχό-
λια περὶ τε τῆς ἐν Κιέλῳ συνεντεύξεως καὶ περὶ τῆς ἐν
Νανσὺ παρουσίας τοῦ μεγάλου δυνκὸς Κωνσταντίνου.
Αἱ κρατοῦσαι γνώμαι ἀντιφατικὸν ὅλως φέρουσι χαρα-
κτῆρα, ὥς τοῦτο παρατηρεῖται ἐν πᾶσι σχεδὸν τοῖς γε-
γονότοις, ὧν ὅλγοι ἢ οὐδεὶς ὑπάρχει μάρτυς, καὶ εἰς ἀ-
πορίαν ἐμβάλλουσι τὸ εὐρωπαϊκὸν δημόσιον, ἀγνοοῦν
ποῦ ἔγκειται ἡ ἀλήθεια καὶ τίνα νὰ ἐξαγάγῃ συμπερά-
σματα πρὸς διαρρυθμίσιν τῆς ἐν τῷ μέλλοντι πολιτικῆς
αὐτοῦ. Καὶ ἀληθῶς ἐνθεν μὲν διαπιστοῦται περὶ τῆς ἐν
Κιέλῳ συνεντεύξεως ὅτι αὕτη, ἐξελθοῦσα τῶν ὁρίων τῆς
διεθνοῦς ἐθιμοτυπίας, προσέλαβε καὶ πολιτικὸν χαρα-
κτῆρα καὶ ὅτι ἱκαναὶ ἀντηλλάνθησαν σκέψεις περὶ τῶν ἐν
ἡμερησίᾳ διατάξει πολιτικῶν ζητημάτων, ἴδια δὲ περὶ
τοῦ μεγάλως τὴν καρδίαν τῶν ἐν Βερολίῳ ὄντων, ἥτοι τοῦ τῆς Ἀλσατίας καὶ Λοθαριγγίας, ὅπου οἱ περὶ
τὸν γερμανὸν μονάρχην βλέπουσιν ἐτοίμην τὴν γαλλικὴν
χεῖρα νὰ δράξῃται τῶν ὀπλῶν καὶ νὰ ἐπαναγάγῃ τὸ διὰ
τοῦ Μαζαρίνου ἐπελθὸν κάθεστώς, ὅπερ, ἐπὶ δύο καὶ ἡ-
μισὺν αἰῶνας παραταθέν, συνεχώνευσε τὰς εἰρηνέ-
χας ἐπαρχίας μετὰ τῆς μοναρχουμένης τότε Γαλλίας
καὶ κατέστησεν αὐτὰς ἀναπόσπαστον οὕτως εἰπεῖν μέ-

ρος τῆς χώρας ταύτης. Ὁ ἑγγονὸς Γουλιέλμου τοῦ Α' τῶν ἐπειρᾶν νὰ βολιδοσκοπήσῃ Ἀλέξανδρον τὸν Ι' περὶ τῶν κρατούντων ἐν Πετρούπολει αἰσθημάτων ἐν σχέ-
σει πρὸς τὸ εἰρημένον ζήτημα καὶ νὰ ἐξακριβώσῃ κατὰ
πόσον ἡ ρωσικὴ κυβέρνησις, ἐμπράκτως τὴν ἐν Κρον-
στάδῃ ἐπελθοῦσαν συναδέλφωσιν μετὰ τῆς Γαλλίας ἀ-
ποδεικνύουσα, ἠθέλε προσδράμει εἰς βοήθειαν τῆς φί-
λης δυνάμεως καὶ συντελέσει εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ
διακούς τῶν Γάλλων πόθου. Ἀφ' ἑτέρου ὅμως λέγεται
ὅτι ὁ τσάρος, ἀρνηθεὶς τὴν ἐξομολόγησιν τῶν πολιτι-
κῶν ἰδεῶν αὐτοῦ, προεῖλετο τὴν τήρησιν αὐτῆς πρὸς
τὸν ἐπερτωτὰ καὶ ἐστρεψε τὸν λόγον περὶ ἄλλα ζητή-
ματα, ἐξερχόμενα τοῦ κύκλου τῶν πολιτικῶν καὶ ἀπαλ-
λάσσοντα τὴν Α. Μ. ἀπὸ τῆς δεινῆς θέσεως τοῦ ἐξηγῆ-
σαι τὰς ἰδέας καὶ τὰ φρονήματα τῆς οἰκείας κυβερνή-
σεως, ἅπερ, ἐκ τῶν αὐτῶν πάντοτε ἀπορρέοντα ἀρχῶν
τῆς πατροπαράδοτου πολιτικῆς τοῦ ρωσικοῦ ἀνακτο-
βουλίου, παραμένουσιν ἀμετάδωκτα καὶ μάλιστα μετὰ
τὴν διὰ πειστικωτάτων τεκμηρίων ἀπόδειξιν τῆς γερμα-
νικῆς πολιτικῆς ἀπέναντι τῆς τοσαῦτα τὰ ἀγαθὰ παρα-
σχούσης τῇ Γερμανίᾳ Ρωσίας.

Ὁ αὐτὸς χαρακτὴρ ἐνυπάρχει καὶ ἐν ταῖς κρίσεσι
περὶ τῆς μετὰ τοῦ κ. Καρνὸ συνεντεύξεως τοῦ μεγάλου
δυνκὸς Κωνσταντίνου, ἢν ἄλλοι μὲν παριστῶσιν ὡς
ἐκ συμπτώσεως γενομένην, ἄλλοι δὲ ὡς ἐπιταχθεῖσαν
ὑπ' αὐτοῦ τοῦ αυτοκράτορος Ἀλεξάνδρου, ἀναζητήσαν-
τος διὰ τοῦ διαβήματος τούτου νὰ ὑποδείξῃ τοῖς ἐν Πα-
ρισίῳ ὅτι ἡ ἐν Κιέλῳ συνέντευξις ἦκιστα ἐπιδρῶν ἐπὶ
τῶν γαλλορρωσικῶν συμπαθειῶν καὶ ἀπαραμειώτων ἐγ-
καταλείπει τὴν ἐν Πετρούπολει καὶ Μόσχᾳ καὶ Κρον-
στάδῃ παγωθεῖσαν γαλλορρωσικὴν φιλίαν. Οἱ τὴν ἰδέαν
ταύτην ὑποστηρίζοντες ἀνήκουσι κυρίως εἰς τὸ κόμμα
τῆς τριπλῆς συμμαχίας, τὸ δέποτε μεγάλῃ ἀπονεύματι
σημασίαν εἰς τὰς γαλλορρωσικὰς φιλοφρονήσεις καὶ
παρερμηνεύσαν πολλάκις αὐτὰς ἕνεκα τοῦ κατέχον-
τος αὐτοὺς φόβου μὴ ἡ γαλλορρωσικὴ συμφωνία, πα-
γιώτερον προσλαμβάνουσα χαρακτῆρα, ἐπιδιώξῃ τὴν
πραγμάτων τῶν ἀποδιδομένων αὐτῇ σχεδίων, ὧν ἡ
μὲν ἀνάκτισις τῆς Ἀλσατίας καὶ Λοθαριγγίας ἀπο-
τελεῖ τὸ κυριώτερον ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῶν τῆς μεγάλης
ἐν Εὐρώπῃ δημοκρατίας, ἡ δὲ πλήρης ἐκτέλεσις τῶν
ὅρων τῆς βερολινείου συνθήκης ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῆς
μεγάλης τοῦ Βορρᾶ αυτοκρατορίας. Διὰ τῆς ἐρμηνείας
ταύτης οἱ τὰ συμφέροντα τῶν τριῶν συμμαχικῶν κρα-
τῶν ἐξυπηρετοῦντες πειρῶνται νὰ μεγαλοποιήσωσι τὸ

πράγματα και να υποδείξουν ότι, της Γαλλίας και Ρωσίας εργαζομένων εν τῷ σταδίῳ τούτῳ μετὰ πλῆθους δυνάμεως και ἀκμῆς, καθῆκον ἐπάναγκες ἐπιβάλλεται καὶ ταῖς δυνάμεις τῆς τριπλῆς συμμαχίας νὰ μὴ καθυστερήσωσι τὸν πολέμιον ἐν τῷ ἔργῳ τῶν πολεμικῶν προπαρασκευῶν, ἀλλὰ τὸναντίον νὰ πράξωσι πᾶν τὸ ἐπ' αὐταῖς ἵνα φανῶσιν ἰσοδύναμοι ταῖς συννηωμέναις Γαλλίᾳ καὶ Ρωσίᾳ καὶ μάλιστα μετὰ τὴν κατάδειξιν τῶν πλεονεκτημάτων τοῦ ἐν τῷ γαλλικῷ στρατῷ πυροβολικοῦ, ὅπερ καὶ περισσότερον τοῦ γερμανικοῦ εἶναι καὶ ἐκ τηλεβόλων τοῦ συστήματος Βάντ ἀποτελεῖται, συστήματος πολλῶν ὑπερέτερου τοῦ συστήματος Κρόντ, Ἄρμυτογ, Ρέμινγκτον. Οὕτω πολιτευόμενοι οἱ ἐν Βερολίῳ καὶ Βιέννῃ ὑποδουλίζουσι συνάμα καὶ τὴν προσοχὴν τῶν ἐν Ρώμῃ κυβερνητῶν, οἵτινες πρόθυμοι μὲν φαίνονται ἐν τῇ ἐξυπηρετήσει τῶν συμφερόντων τῆς τριπλῆς συμμαχίας, ἀλλὰ, φοβούμενοι τὴν κοινὴν γνώμην, πειρῶνται ἐμμέσως νὰ τύχῃσι τοῦ ποδομένου καὶ νὰ ἐκπληρώσωσιν οὕτω τὰς πρὸς τὴν τριπλὴν συμμαχίαν ὑποχρεώσεις. Ἦδὴ ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς ἰταλικῆς βουλῆς, καθ' ἣν ἐδόθη τῷ κ. Γιολίτι ἡ ἐξουσία τῆς προσωρινῆς χρήσεως ἄχρι τέλους τοῦ ἔτους τούτου, σπουδαῖα ἀντιπλάγγισαν συζητήσεις, ἀπολήγουσαι εἰς τὴν ἀποκρίσιν τῆς τριπλῆς συμμαχίας καὶ ἀπολύτως οὕτω τῆς χώρας ἀπὸ ἀνοήτων δαπανῶν κατὰ τὴν ἐνστάσαν μάλιστα κρίσιν ὡς ὅταν, καθ' ἣν τὰ τοῦ βασιλείου οικονομικὰ ἐν λίαν δυσπρόσπῳ διατελοῦσι σημεία καὶ οἱ Ἰταλοὶ φορολογούμενοι ἀπὸ καρδίας εὐχονται τὴν ἀνακούφισιν ἀπὸ τῶν ἐπιβαρυνουσῶν αὐτοῖς δαπανῶν χάριν ἱκανοποιήσεως τοῦ πόθου ἀπλῶς τῶν μεγαλομανίαν πασχόντων πολιτικῶν ἀνδρῶν τοῦ βασιλείου.

Τοιαῦτά τινες αἱ θεωρίαι τῶν κυριωτέρων ἐν Εὐρώπῃ κύκλων περὶ τε τῆς ἐν Κιέλῳ συνεντεύξεως καὶ τῶν ἐν Νανσὺ φιλοφρονήσεων τοῦ κ. Καρνὸ πρὸς τὸν μέγαν δοῦκα Κωνσταντίνου, αἵτινες ἐν πολλοῖς ἔχουσι πολὺ τὸ ἐμφατικόν, ὡς τοῦτο τεκμηριωθῇ διὰ τῆς περαιτέρω ἐξελέξεως τῶν γεγονότων, τῶν μελλόντων νὰ ἐπικυρώσωσι τὴν ἅμα τοῖς ἀγγέλοις τῆς συνεντεύξεως τῶν δύο αὐτοκρατορῶν καὶ τῆς συνδιαλέξεως Καρνὸ καὶ Κωνσταντίνου ἐκφρασθεῖσαν γνώμην ὅτι αὕτη μὲν ἐγένετο καθ' ὑπαγόρευσιν μεγάλῃς φιλοφροσύνης τῶν Ρώσων πρὸς τοὺς Γάλλους, παρατυχόντος ἐν παρακειμένη τῆς Νανσὺ πόλει τοῦ ἐξαδέλφου τοῦ τσάρου, ἐκείνη δὲ στερεῖται πάσης σχεδὸν πολιτικῆς σημασίας, καὶ οὐδεμίαν ἐπομένως ἐπιφέρει μεταβολὴν εἰς τὴν τέως κρατούσαν πολιτικὴν κατάστασιν· ἄλλως τε δὲ, ἐὰν ἐν τῇ συνεντεύξει ἐγένετο μνεία περὶ πολιτικῶν, ὁ ἐν Λονδίῳ γερμανὸς πρεσβευτὴς ἴδελεν ἐπεμβῆ παρὰ τῷ μαρκησίῳ Σαλισβουρὶ ὅπως μὴ γένῃται τοιαύτη λαμπρὰ δεξιότης τῷ πρίγκιπι τῆς Βουλγαρίας, ἰσοδυναμοῦσα πρὸς καθιέρωσιν τῆς ἐνότητος ἐν τῇ ἡγεμονίᾳ ταύτῃ καταστάσεως, καθ' ἣν χρόνον ὁ τσάρος, συνδιαλεγόμενος μετὰ τοῦ ξενίζοντος αὐτὸν καὶ στρέφον τὸν λόγον περὶ τῶν ρωσόγερμανικῶν σχέσεων, δὲν ἰδύνατο ν' ἀφήσῃ ἀθικτὸν τὸ βουλγαρικὸν ζήτημα· τὸ τοσοῦτο σχετιζόμενον πρὸς τὴν ὑφισταμένην κατάστασιν τῶν σχέσεων τούτων.

Ἐὰν ὅμως ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῶν γερμανορωσικῶν σχέσεων ὑπομείνῃ σχεδὸν ἐπέρχεται μεταβολή, ὑπὸ τὴν τῆς τριπλῆς συμμαχίας οὐχ ἦντο, ἐπικείμεναι σπουδαῖα τροποποιήσεις ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ συνδέσμου τούτου. Πάρελθόντος τοῦ ἐν Ἰταλίᾳ κινδύνου νέας ὑπουργικῆς κρίσεως ἐπὶ τῷ θριάμβῳ τοῦ κ. Γιολίτι κατὰ τὴν συζήτησιν τῶν

ἐξ δωδεκατημορίων, ὁ βασιλεὺς Οὐμβέρτος, συνοδευόμενος καὶ ὑπὸ τῆς συζύγου, ἔγνω νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας, τὸν σύμμαχον Γουλιέλμον, καὶ ἀπελθὼν ἐπὶ τούτῳ ἐκ τῆς πρωτευούσης ἀναμένεται αὐτὸν κατὰ πᾶσαν πιθανότητα εἰς Πότσδαμ, ὅπου λαμπρὰ γενήσεται τῷ Οὐμβέρτῳ ὑποδοχή. Ἡ συνέντευξις ταύτη μετὰ τοῦ Γουλιέλμου, καίπερ φέρουσα κατ' ἐπιφανείαν τὸν τύπον ἀπλῆς φιλοφρονήσεως, οὐχ ἦντο πολλὴν κέκτιται κατ' οὐσίαν σπουδαιότητα μετὰ τὰς τελευταίας ἐν Ρώμῃ σκηνάς, καθ' ἃς ἡλίον φαεινότερον κατεδείχθη ὅτι ἡ κοινὴ γνώμη ἐν τῷ βασιλείῳ ἐξηγέρθη πλέον τοῦ ληθάργου καὶ, τὴν περιφρούρησιν τῶν συμφερόντων τῆς πατρίδος διεκδικούσα, ἀξιοὶ καινοτομίας ἐν τῇ διεθνείᾳ πολιτικῇ, ἵτοι ἀποκέρχυν τῆς πολιτικῆς τῆς τριπλῆς συμμαχίας καὶ ἀμεσον εἰσαγωγὴν μεγάλων οικονομικῶν πρὸς ἀνακούφισιν τῶν πολλὰ ὑφισταμένων ὑποκόπων τοῦ βασιλείου Οὐμβέρτου.

Ἐν τῇ τελευταίᾳ πράγματι ἐν Μοντεσιτόριο συνεδρίᾳ, τῇ ἀποληξείᾳ εἰς τὴν νίκην τοῦ ὑπουργίου Γιολίτι διὰ τῆς εἰς αὐτὸ χρησίας τῶν ἐξ δωδεκατημορίων ὁ βουλευτὴς Βόδιος, λαλῶν ἐν μέσῳ βαιθείας ἰουχίας καὶ γενικῆς προσοχῆς παρὰ τὴν μεγάλην ἐν τῷ βουλευτηρίῳ συσσωρευσιν ἀντιπροσώπων τε τοῦ ἔθνους καὶ ἀκροατῶν, συσσωρεύουσιν ὑπομνησκουσιν τὰς θορυβώδεις συνεδρίας τῆς ἰταλικῆς βουλῆς τὴν παραμονὴν καὶ τὴν ἐποῦσαν τῆς 20 Σεπτεμβρίου τοῦ 1870, κατέδειξεν ὅτι ἥκιστα θεμιτὴ τυγχάνει ἡ ἐπιτήρησις τῆς προσωρινῆς χρήσεως μέχρι τέλους τοῦ ἔτους, ἅτε τοῦ κυβερνητικοῦ προγράμματος ἀπείδοντος εἰς τὰς τῆς χώρας συμφέροντα. Μία μόνον πολιτικὴ προσέθετο ἐν ῥήτῳ, δύναται νὰ σώσῃ τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἡ πολιτικὴ αὕτη εἶναι ἡ δημοκρατικὴ καὶ καταδικάζουσα τὰς συμμαχίας, τὰς πολεμικὰς δαπάνας, τοὺς βαρυνάτους φόρους. Τὰς ἰδέας τοῦ Βοδίου ἀσπάζεται ἡ μεγαλειτέρα μερὶς τοῦ ἰταλικοῦ λαοῦ καὶ πολλοὶ ὑπάρχουσι πιθανότητες ὅτι κατὰ τὰς γενικὰς ἐκλογάς, τὰς διεξαχθυσμένας τὸν προσεχῆ νοέμβριον, ἡ κοινὴ ἐν τῷ βασιλείῳ γνώμη ὑπὸ τοιοῦτον ἐκφρασθήσεται πνεῦμα ἐπὶ βλάβῃ βεβαίως τῆς τριπλῆς συμμαχίας. Πρόδιδος ἐπομένως ἡ σημασία τῆς συνεντεύξεως Γουλιέλμου καὶ Οὐμβέρτου, ὑπὸ τοιαύτην ἐρμηνευομένης ἐννοίας, οὐδεμία ὅμως ἀμφιβολία ὅτι τὰ ὄργανα τῶν συμμάχων δυνάμεων, συγκαλύπτοντα τὴν οὐσίαν τῶν πραγμάτων, θὰ ἐρμηνεύσωσιν αὐτὴν ὑπὸ τὴν ἐννοίαν ὅτι ἡ ἐσωτερικὴ ἐν τῷ βασιλείῳ πολιτικὴ μικρὰν ἐνασκει ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιρροῇ καὶ ὅτι ἡ τῆς συνεντεύξεως τῶν δύο συμμάχων σημασία ἔγκειται οὐχ ἐν τῇ διασαφηνίσει τῆς νῦν ἐν τῷ ἰταλικῷ βασιλείῳ καταστάσεως, ἀλλ' ἀπλῶς ἐν τῇ διαβεβαίωσει τοῦ ἀρρήκτου δεσμοῦ τῆς Ἰταλίας μετὰ τῶν συμμάχων.

Ἐπὶ τὴν ἐποψὴν ὡσαύτως τῶν ἐξωτερικῶν ζητημάτων σημασίαν κέκτιται καὶ ἡ ἐπικείμεν ἐν τῇ μεγάλῃ Βρετανίᾳ ἐκλογικὴ πάλιν, ἡ συσχετιζομένη ἀκούοντως στενῶς μετὰ τῆς ἐξωτερικῆς τοῦ ἡνωμένου βασιλείου πολιτικῆς. Ἀπὸ τοῦδε τὰ κυριώτερα τῶν εὐρωπαϊκῶν ὁργάνων μετὰ πολλῆς τῆς προσοχῆς παρακολουθοῦσι τὰ ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ποιητοτρόπως σχολιάζουσι τὰς διεξαγομένης προπαρασκευαστικὰς ἐργασίας, αἵτινες πράγματι πολλὰ σοβαρώτερον φαίνονται τῶν προηγουμένων τῶν τοῦ 1886 ἐκλογῶν. Ἰδίᾳ δὲ κ. Γλάδστον, συναισθανόμενος τὸ γήρας καὶ τὰς συνεπείας τούτου ἐπὶ τῶν περὶ μέλλοντος ἐλπίδων, ὑπερανθρώπους πάντοτε καταβάλλει προσπάθειας ὥστε ἐξασφαλίσῃ τὴν νίκην εἰς τὸ κόμμα αὐτοῦ καὶ ἀπολυτρώσῃ τὴν πατρίδα ἀπὸ τῶν συν-

τηρητικῶν, τῶν τοιαύτην τρεπομένων πολιτείαν, ὥστε πολλαχόθεν τῆς πεπολιτισμένης Εὐρώπης ἀκούεται ὅτι ἡ μεγάλη Βρετανία ἀπεκέρχῃ τὰς πατροπαράδοτους αὐτῆς ἀρχάς, τὰς ἐδραζόμενας ἐπὶ τῆς ἀπαιτοῦ ἐλευθερίας καὶ τὰς προσπορισάσας τῇ μεγάλῃ Βρετανίᾳ τὸν τίτλον τῆς φιλελευθέρας Ἀγγλίας.

Ἐν Ἰταλίᾳ ἀπεσοδίσθη ἡ ὑπουργικὴ κρίσις διὰ τῆς χορηγίας τῶν αἰτηθέντων ἐξ δωδεκατημορίων καὶ ὁ βασιλεὺς Οὐμβέρτος, ἀπληλαγμένος τοῦ ἡδύτου νέας ὑπουργικῆς μεταβολῆς, ἀπύλλθεν ἡδὴ ἐκ τῆς πρωτευούσης αὐτοῦ· ἀλλ' ἡ ἐν τῇ χώρᾳ ἐπικρατοῦσα μῆνις ἐναντίον τῆς πολιτικῆς τῆς κυβερνήσεως παραμένει ἀμείωτος καὶ οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι σπουδαίως θὰ διοργανώσῃ ἐνεργείας ὁ λαὸς ὅπως ἐν ταῖς διεξαγομέναις τὸν προσεχῆ νοέμβριον γενικαῖς ἐκλογαῖς ἀναδειχθῶσιν ἀντιπρόσωποι αὐτοῦ ἐκ τῶν βουλευτῶν τὴν ἐγκατάλειψιν τῆς πολιτικῆς τῆς τριπλῆς συμμαχίας.

Ἐν Γερμανίᾳ οἱ πάντες διατελοῦσιν ὑπὸ τὰς ἐντυπώσεις τῆς ἐν Κιέλῳ συνεντεύξεως καὶ ἐν δευτέρᾳ τιθείασιν μοῖρα τὰς ἐσωτερικὰς περιπλοκάς, τὰς ἐνυπαρχούσας ἐν τῇ δεινυμένη κομματικῇ πάλιν, ἥς τὰ ἀποτελέσματα καταδειχθήσονται ἐν τῷ κοινοβουλίῳ κατὰ τὴν συζητησιν σπουδαίων ζητημάτων. Ταῦτοχρόνως καὶ τὸ ζήτημα τῶν σχέσεων τοῦ αὐτοκράτορος μετὰ τοῦ πρῶην ἀρχιγραμματέως οὐ μικρὸν προκαλεῖ πάταγον καὶ αἱ εἰς τὸν ἐν Βιέννῃ γερμανὸν πρεσβευτὴν δοθεῖσαι ὁδοὶ ἵνα κατὰ τοὺς μεθυσίον τελευτούμενους γάμους τοῦ Ἐρβέρτου Βίσμαρκ ἀπόσχη πάσης ἐκδηλώσεως ὑπὲρ τοῦ παρασταθισμένου εἰς τοὺς γάμους τοῦ υἱοῦ δουκὸς τοῦ Λαουεμβούργου, ἀπουσίαν δὲ καὶ ἐκ Βιέννης, ὑπόκοφον προκαλοῦσι μεψιμοιρίαν ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ παραγκωνίσει ἀνδρός, τιμήσαντος τὸ γερμανικὸν ὄνομα καὶ συντελέσαντος τὴν ἐνότητα τοῦ γερμανικοῦ ἔθνους.

Οἱ ἐν Ρωσίᾳ ἐν δευτέρᾳ τιθέντες μοῖρα τὴν πρὸς αὐτοὺς πρόκλησιν τῆς Ἀγγλίας διὰ τῆς θερμότητος δεξιώσεως τοῦ πρίγκιπος τῆς Βουλγαρίας ἀντιειδικοῦντα τὴν Μεγάλαν Βρετανίαν ἐν τῇ μέσῃ Ἀσίᾳ, ὅπου ἐμμένουσιν εἰς τὰς περὶ τοῦ ὁροπέδιου τοῦ Παμείρου ἀξιώσεις παρὰ τὴν ἀντίστασιν τῆς κυβερνήσεως τῆς ἀνάσσης, ἐνεργούσης ἀπὸ κοινῆς μετὰ τῆς Σινικῆς καὶ τῆς Ἀφγανίας. Οἱ ἐν Γαλλίᾳ προπαρασκευάζονται διὰ τὴν μεγάλην ἐθνικὴν ἐορτὴν τῆς ἀλώσεως τῆς Βαστίλ-λης καὶ ἐν πλείρῃ ἐσωτερικῇ ἡσυχίᾳ καὶ τάξει, εἰς ἣν μεγάλως συνετέλεσεν ἡ ἐξασθένισις τοῦ μοναρχικοῦ κόμματος, ὡς ἀποστερηθέντος τῆς συνδρομῆς τῆς παπικῆς ἑδρας μετὰ τὰς ὑπὲρ τῆς δημοκρατίας δηλώσεις Λέοντος τοῦ Π', ἀσχολοῦνται περὶ τὰ ἐμπορικὰ ζητήματα καὶ ἰδίᾳ τὰς πρὸς τὴν Ἰσπανίαν διαπραγματεύσεις πρὸς συνομολογίαν ἐμπορικῆς συμβάσεως καὶ οἱ ἐν Αὐστρίᾳ συσκέπτονται περὶ τοῦ ζητήματος τῆς νομισματικῆς διαφορᾶς, μετὰ πολλῆς δὲ τῆς προσοχῆς παρακολουθοῦσι τὰς ρωσογερμανικὰς σχέσεις.

Ἐκ τῶν μικροτέρων κρατῶν ἡ Ἑλλάς ἔχει νῦν τὰς βουλευτικὰς ἐξελέξεις καὶ εὐρίται ἐν ταῖς παραμοναῖς τοῦ σχηματισμοῦ ὑπουργείου ὑπὸ τὸν νικητὴν τῆς 3 μαίου, ἡ Ἰσπανία εὐρίται ἐν δεινῇ ἐσωτερικῇ καταστάσει ἐπὶ ταῖς ἐν Βαρκελώνῃ διαδηλώσεσι τῶν ἀντιπροσώπων τῆς ἐργασίας, ταῖς προκαλούσαις καὶ τὰς αὐστηρότατα τῶν μέτρων, τὸ Βέλγιον διατελεῖ ἐν ἀναβρασμῷ ἐπὶ τῇ ἐπικειμένῃ ἀναθεωρήσει τοῦ συντάγματος καὶ τέλος οἱ ἐν Βουλγαρίᾳ μέρηναν δεκνύουσιν ἰδίᾳ ὑπὲρ τοῦ ναυτικοῦ πρὸς ἀμυναν τῶν ἐν τῷ εὐεξίῳ λιμένων.

ΕΡΩΤΗΣΙΟΥ ΚΟΥΡΤΙΟΥ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΖΟΜΕΝΗ ΥΠΟ

Μ. Ε. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΥ.

(Συνέχεια τῆς προηγουμένης ἀριθμῶν).

Πρὸς δὲ κατὰ τινα γνώμην, ἦν καὶ ὁ Θουκυδίδης ἀσπάζεται, διάφορα τῆς Ἑλλάδος τμήματα, ἰδίᾳ δὲ ἡ Ἀττικὴ, ἐπικολοῦνται οἰκούμενα ὑπὸ τῶν ἀπογόνων τῶν ἀρχαίων ἐκείνων Πελασγῶν ἐν τούτοις κατὰ τὴν γενικὴν ὁμολογίαν οἱ Ἀθηναῖοι ἴδαν οἱ αὐτοὶ τοῖς ἄλλοις Ἑλλήσι, μάλιστα δὲ τὰ πρότυπα αὐτῶν. Τὸ πρῶτον θὰ ἴτα καταληπτόν, ἐν ὅντος ὅλως νέον, διακεκριμένον τῶν ἐλληνικῶν φυλῶν, ἦν τὸ ἡγεμονεύσαν τῆς Ἑλλάδος· ἔθνος καὶ ὁ Ἡρόδοτος κατὰ τὰ αὐτὰ ἀποδέχεται τὸ ἐλληνικὸν ἔθνος ὡς κλάδον κατὰ μικρὸν ἀποσπασθέντα τοῦ πελασγικοῦ κομποῦ.

Ἀλλ' ἐκ πάντων τούτων δὲν προκύπτει ἡ τελεία ταυτότης τῶν Πελασγῶν καὶ Ἑλλήνων, οὐδὲ μόνον ἡ τῶν ὀνομάτων διαφορὰ ἐχώριζεν αὐτοὺς. Τοῦτο εἶναι ἀδύνατον, διότι βλέπομεν ὅτι οἱ Ἕλληνες συνεπάγονται νέαν ὁλως ζωτικὴν δύναμιν. Ἡ πελασγικὴ ἐποχὴ ἐκτείνεται ἐν δευτέρᾳ μοίρᾳ ὡς εὐρεῖα τις καὶ μονότονος ἐρμος· ὁ Ἕλληνας καὶ οἱ τοῦτου παῖδες· παρέχουσι τὴν ὁδοὶν καὶ τὴν κίνησιν, ἀπὸ τούτων δὲ ἀρχεται ἡ ἱστορία. Ἀνάγκη λοιπὸν ὑπὸ τὰ ὄνματα ταῦτα νὰ νοήσωμεν φυλὰς, αἵτινες, πεποικισμένοι διὰ διαφόρων ἀρετῶν καὶ ὁμαρτυρούμενοι ὑπὸ πνεύματος διαφόρου, προκίπτουσιν ἐκ τῶν στέρνων μεγάλου τινὸς λαοῦ καὶ τῇ βίᾳ τῶν ὁρίων παρασκευάζουσιν αὐτοῖς εὐρύτεραν ἐν αὐτῷ θέσιν. Αἱ μὲν προάγονται, αἱ δὲ ἐκλείπουσιν, οὕτω δ' ἐπὶ τέλους κρατεῖ τὸ ὄνομα τῶν Ἑλλήνων. Πρὶν ἢ πειραθῶμεν τὴν διασφαιρὴν τοῦ κυρίου τούτου γεγονότος, ἀνάγκη νὰ ἐξετάσωμεν, εἰ δυνατόν, νὰ μορφώσωμεν σαφῆ τινα γνώμην περὶ τῆς ἀφιετίας καὶ τοῦ τρόπου τῆς διαχύσεως τῶν ἐλληνικῶν τούτων φυλῶν.

Ἡ τῶν Ἀσριῶν προέλευσις ἦν γνωστὴ. Κατέλθον τῶν θεσσαλικῶν ὁρέων καὶ ἐπικολοῦντοσαν ἀδελφόντες πρὸς μεσημβρίαν κατὰ σταθμοὺς καὶ βίβη τὴν ὁδὸν αὐτῶν χαράσσοντες.

Ἡ παρὰδοσις ἰδίᾳ περὶ τῶν ἔργων καὶ κινήσεων τῶν Ἰωνῶν, ἐντεῦθεν δὲ συνάγεται ὅτι αἱ κατακτιθεῖς καὶ ἀποικίαι αὐτῶν ἀνάγονται εἰς ἀπωτέτην ἐποχὴν. Οἱ τόποι, ἐν οἷς τὸ πρῶτον ἀπαντῶσιν, εἶναι νῆσοι ἢ παραλίαι· αἱ πορεῖαι αὐτῶν, καθ' ὅσον γνωστὸν τυγχάνει, διεξήχθησαν διὰ θαλάσσης, ὁ βίος αὐτῶν εἶναι βίος ναυτικοῦ λαοῦ, φικωμένου πρὸς τὴν θάλασσαν, ἡ θάλασσα δὲ τέλος, καὶ μόνη ἡ θάλασσα, συνίστησι τὸν πρὸς τὴν μακρὰν διεσπαρμέναν ἀποικίαν αὐτῶν δεσμόν. Ἀλλὰ πρὸ τῆς σποραδικῆς ταύτης διαχύσεως αὐτῶν ἐδέσθη πάντες νὰ κινήσιν ὁμοῦ ἐν κοινῇ τινι πατρίδι, ἐνθα κατεσκευάσαν αὐτοῖς γλῶσσαν καὶ ἑμψύσαν ἡδὴ καὶ παρασκευάσαν τὰ μέσα, δι' ἃν ἀπέσθη δυνατὴ οὕτω μεγάλῃ ἐπέκτασις αὐτῶν. Μόνον ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ λοιπὸν εὐρίσκειται ἐκτενὴς πῶς ἰωνικὴ γῆ.

Ἀλλ' ὅμως ἐν τῇ κοινῇ παράδοσιν ἡ τῆς Ἀσίας αὐτῆς Ἰωνία ἦν Ἀττικὴ τις ἀποικία, χώρα, εἰς ἣν κατὰ μικρὸν εἰσέβαλεν ὁ ἰωνικὸς πολιτισμὸς, ἀρχὴς γενομένης μετὰ τὸν τρωικὸν πόλεμον· ἀλλὰ καὶ πρὸ τοῦ Ὀμήρου ἡδὴ, ὡς εὐχερὲς δεικνύται, ὑπῆρχον ἐν ταῖς μεταξὺ Ἀσίας καὶ Εὐρώπης ἐσπαρμέναις νήσοις ἰωνικαὶ λατρεῖαι καὶ λαοὶ τελείως ἰωνικῶν ἡδὴ, ἐνθ' αὐτὴ ἡ Ἀττικὴ, ἐξ ἧς φέρεται προελθὼν τὸ ἐξωνύμιον τὴν Μικρὰν Ἀσίαν εὐρεῖα, ἀπέθῃ ἰωνικὴ μόνον κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἐκ τῆς Ἀνατολῆς εἰσβολῶν καὶ ἀρχὴς γενομένης ἀπὸ τῆς ἀνατολικῆς αὐτῆς ἀκτῆς.

Ἡ τοῦ ἐλληνικοῦ πολιτισμοῦ ἱστορία μένει ἀπολύτως ἀκατάληπτος, ἐν ἡ τῶν ἐλληνικῶν φυλῶν διάχυσις περιοριζομένη ἐν τῇ

1) «Τὸ Ἑλληνικὸν ἀποκρίσθαι ἀπὸ τοῦ Πελασγικοῦ (Ἡρόδοτος Α' 58) καὶ: «Ἀπεκρίθη ἐκ παλαιτέρου τοῦ βαρβάρου ἔθνους τὸ Ἑλληνικὸν ἐν καὶ διεξώτερον (Α', 60)».

γέρας τῷ τύμβῳ τῇ ἡμῇ καὶ πρόσφαγμα γενέσθω. Ὁ μὲν εἰπὼν εἰς τὰς μονὰς ἀπῆλθε τῆς οικίας· τῇ τοῦ εὐδόλου δὲ φωνῇ τῶν Ἀχαιῶν πεισθέντων, ἀνελθεὶς τῶν τῆς μητρὸς ἀποσπασθεῖσα κόλπων, τῶν κόλπων, ἤεν! ὃν ἔμενε παραμυθία μόνη, ἡ γενναῖός φωνή τὴν ῥυτὴν ἀλλ' ἀτυχῆς παρθένος, ὄντως δὲ κρείσδων γυναικὸς τὴν τε ψυχὴν καὶ φῦσιν, εἰς τοῦ Πηλεΐδου ἄγεται τὸν τάφον πρὸς θυρίαν, κ' ἐπὶ τοῦ τύμβου τοῦ δεινοῦ σφηνισθεῖσα ἰσθίσκει. Ἰπὲρ αὐτῆς δὲ ἐμψρόντις ἡ παναλλία κόρη, πρὸ τοῦ βωμοῦ ἀτάραχος τοῦ ἀμειλίχτου ἔσθῃ, καὶ τῆς θυρίας ἔτοιμα τὰ ἱερὰ ἰδοῦσα, καὶ παρ' αὐτὴν ἰσθάνμενον τὸν τοῦ Πηλεΐδου παῖδα, τὸ ξήφος τὸ μελάνδετον διὰ χειρὸς κρατοῦντα, καὶ ἀπανθρώπος ἐπ' αὐτὴν ἐρείδοντι τὰς ὕψεις, «Χρῆσιν ποιοῦ τοῦ αἵματος τοῦ εὐγενεῖός μου, λέγει, καὶ τῷ λαίμῳ ὡς τάχιστα τὸ φάσανον βυθίσας ἡ τῷ ὀφθαλμῷ στίβει μου συντέλεσον τὸ ἔργον· ἰδίᾳ χειρὸς δὲ ρηξάσα τὸν μαλακὸν χιτῶνα γυμνὸν ἵπ' αἰκρὸν τὸν λαίμῳ μέχρι τοῦ στήθους φαίνει!» καὶ ῥάσα, λέγει, ἀλκιδὸς ἐγὼ ἡ Πολυδάμνη, δοῦλη οὐδέποτε· σὺ δὲνός θά ἀνεχθῇς νῦν γένοι· οὐδὲ θεὸς τις τῷ ἡμῇ ὅλ' ἀπαλὰς θάνατον. «ὼν δὲ καὶ μόνον παρ' ἡμῶν, εἰ δυνατόν, αἰτοῦμαι, ἵνα τὸ τέλος τὸ ἐμὸν μὴ ἐπιγνῶ ἡ μήτηρ· ἐκεῖνη μόνη τέμνει μοι τὴν τοῦ θανάτου τέρην. καίπερ ἐσθύνῃς ἡ Ζῶν ἐξωτέρᾳ οἴκτου, καὶ τοῦ θανάτου τοῦ ἡμοῦ πολυδακρυτοτέρα. Ὑμεῖς δὲ πόρρω ἴστασθε, καὶ ἵνα μὴ ὡς δοῦλη πρὸς τὰς ψυχὰς ἡ δύστηνος ἀπέλθω τὰς Στυγίας, εἴ τι αἰτοῦμαι δίκαιον καὶ ἄξιον τοῦ γένους, μὴ τῆς παρθένου ἡπτεσθε διὰ χειρὸς οἱ ἄνδρες· ὅτι τὸ αἶμα τὸ ἐμὸν ἐλευθέρων ἐκρεῦσαν, πολλὸν εὐπρόσδεκτον θά ἢ τῷ ὑμετέρῳ φίλῳ, οὗ ἱλασθῆς ἐπέπρωτο καὶ σφάγιον νῦν γέινω. Βί δὲ τοῦ στόματος ἡμοῦ οἱ τελευταῖοι λόγοι, τινὰς ἡμῶν εἰς ἔλεος καὶ οἶκτον συγκινουμένων, (οὐδὲ τις δοῦλη δέεται, ἀλλ' ἡ Πριήμου κόρη), ἀκαυτὸν δότε τῇ μητρὶ τῆς (συγατρὸς τὸ σῶμα, μηδὲ ἡ μήτηρ τὴν ταφὴν ἀντὶ χρυσοῦ ἀνείσθω)· πλουτοῖσα μὲν ἰδύνατο καὶ ἄλτρα νῦν παρὰ στήν, νῦν τοῖς κρουνοῖς δ' ἀνείσθοντε τῶν μητρικῶν δακρυῶν. Εἰπε, καὶ ἄπερ δάκρυα ἐπέσχευ ἡ παρθένος, τὰς τοιλαμπνέας ἐπῆλσαν τὸν παρσένων ὄψεις· αὐτὸς δ' ὁ Νεοπτύλεμος δακρυρροῶν καὶ ἄκων, τὸ ξήφος ὥσας ἔσχευ τὰ τῆς παρθένου στέγνα. Ἡ δὲ ἐκείπτον κἀμψα κατὰ ἐδῶλινος γόνυ, μέχρι δ' ἐσχέτων ἄτρομον διατιγοῦσα ὄξιν, καὶ πίπτοσα ἐφρόντισε τὰ μέρη νῦν καλῶν, ἃ ὡς εὐσχυμῶν ὤφειλε νῦν ἀποκρῶναι κόρη, μέχρι θανάτου δὲ ἀγνὴ ἐπὶ τοῦ τάφου πίπτει. Αἱ δὲ Τρωάδες τὸ νεκρὸν ἀναλαβοῦσαι σῶμα, τοὺς τῶν Πριάμων πολλοὺς ἀπαριθμουσὶ φόνους, καὶ πόσον, ἤεν! ὁδύρονται τοῖς πολεμίοις αἶμα εἰς τε καὶ μόνος ἔδωκεν ὁ τοῦ Πριάμου οἶκος. Καὶ δὲ οὗς ἔπτον κλαίουσιν, ὃ παναλλία κόρη, καὶ δὲ, ὃ τέως βασιλεὺς, περιπαθὺς θρηνοῦσιν, ὃ βασιλεὺς σύνευνε καὶ βασιλεὺς μήτηρ, μικρὰ μὲν πρόσθεν ἡ εἰκὼν τοῦ τῆς Ἀσίας ἄλδου, νῦν δὲ τῆς λείας τῆς κοινῆς μερὶς εὐτελεστάτη· ἡν αὐτῇ προσέλετο ὁ Ὀδυσσεὺς νηϊστας, μόνον καθὼς τυγχάνουσιν τοῦ ἔκτορος μῆτερα· οὕτω καὶ μόνον τῇ μητρὶ καίπερ νεκρὸς ὁ ἔκτορ δαδπότην τέλος αὐτοῦ τὸν Ὀδυσσεὺς ἔσχευ. Ἡ δὲ τῆς κόρης τὸ ψυχρὸν περιβαλοῦσα σῶμα, κενόν, ἤεν! ἴδῃ τῆς ψυχῆς τῆς εὐγενεῖς ἐκείνης, ὅσα τοδῆς δάκρυα παρῶντα τῇ πατρίδι, καὶ τοῖς παῖδι καὶ τῷ ἀνδρὶ, τὰ αὐτὰ νῦν ἀφθόγως χέουσα βρέχει τὴν πλὴν, καταφίλει τὸ στόμα.

καὶ ὁσπερ εἶδον ἡ γραῖς δεινῶς στεγνοκοπεῖται· τὴν πολὺν δ' ἐν τῷ πικτῷ συγγυλινδοῦσα λῶθρη, καὶ τοῖς διαίμοις ὄνυξί τὸ στήθος δρυπτομένη, πολλὰ μὲν ἡ ταλαίπωρος ἐν οἷς καὶ τάδε λέγει· «Ἵστατος πόνος, θύγατερ, θανάτωθεῖσα κείσαι, (ὅτι τίς ἄλλη λείπεται τῇ σῇ μητρὶ ὁδύνη;) ὡς δ' ἐπ' αὐτοῦ τοῦ στήθους μου τὸ τραῦμά σου νῦν βλέπω· ἵνα μηδὲν δ' ἀναίμακτον τῶν τέκνων ἀπολέσω, καὶ σὺ, ὃ θύγατερ, πλὴν ἔτι τοῦ στήθους ἡμέρης. Καὶ ὅμως σὺ, καθὼς γυνὴ καὶ ἀσθενὴς τὴν φῦσιν, ἀπὸ διδύρου ἀσφαλῆς τῇ σῇ μητρὶ ἐδόκει· ἀλλὰ σιθῆρα καὶ γυνὴ σφηνισθεῖσα ἰσθίσκει. Τίς ἄλλος δ' ὁ τὸ πᾶν γονὺν καταπαῖον σου αἶμα, εἰ μὴ αὐτὸς ὁ Ἀχιλλεύς, ὁ ὀλετήρ τῆς Τροίας, δὲ μὲν τοδοῦτον ἀδελφὸν ὁ ἀπηνὴς στερήσας, ἐμὲ δὲ σοὶ καὶ τῶν λοιπῶν ἀπορφανίδας τέκνων; Εἰ καὶ ἐξ οὗ διὰ χειρὸς τοξέυσαντες εὐστόχου τὸν ἀπηνὴ ἀπέκτειναν ὁ Πάρις καὶ ὁ Φοῖβος, «Πᾶς, εἶπον, τέλος ἡμεῖσι τοῦ Ἀχιλλέως φθόρος. ἀλλὰ καὶ νῦν μοι ἔμελλεν ἐπιφθορὸς νῦν γέινῃ, ὅτι ἐκείνου ἡ σποδὸς καὶ τεθαμμένον ὄντος, ἡ κόνης, λέγω, φαίνεται κατὰ τοῦ οἴκου τούτου, τοῖς Πριάμιδας δ' ὁ ἐχθρὸς καὶ ἐκ τοῦ τάφου κτείνεται! Οὐτὶς λοιπὸν πολυτεχνεὺς ἐγένον, ὃ ἔκαστη, ἵνα πολὺς προσγένεται τῷ Αἰακίδῳ πλοῦτος. Δορυκτεπὸς ἡ Ἥλιος νῦν κείται ἡ μεγαλήνη, καὶ ἡ μοῖρα συμφορὰ ἐπῆλθε καὶ παρῆλθε· ὅτι τοῦ πλῆθους τοῦ πολλοῦ ἐλῶθησεν ὁ φόνος, ἐμὲ δὲ μόνῃ λείπεται τὸ τῶν Περσέων ἄστυ, ἀλλὰ καὶ οὗτοι τῶν κακῶν οὐ φαίνεται τὸ τέλος, καὶ ἄλλαι διαδέχονται ὁδύναι τὰς ὁδύναις. Ἡ δὲ μικρὰ μὲν πρότερον ἐν γυναιξὶ μεγίστη, καὶ τοῖς γαμβροῖς ἰσχύουσα καὶ νύμφαις καὶ ἐγγόνους, καὶ τοῖς υἱοῖς καὶ τῇ ἡνδρὶ μεγάλη δυναμένη, αὐτὴ ἐγὼ ἡ δύστηνος, νῦν ἔρημος ὑπάρχων, καὶ ἐκ τῶν τάφων τῶν ἡμῶν ἀποσπασθεῖσα τέκνων, εἰς ξένον γλῆν ἀπύχομαι, τῇ Πηνελόπῃ δῶρον, ἥτις ἐμὲ τοῖς δουλικαῖς ἀνωμένῃς ἐργοῖς, ταῖς τῆς Ἰθάκης γυναιξὶ διὰ χειρὸς δεικνύσα, «Αἴτη, ὅλ' ἀλλῇ, ἡ γυνὴ ἡ εὐκλεὴς ἐκείνη, ἡ τοῦ Πριάμου σύνευνος, τοῦ ἔκτορος ἡ μήτηρ. Ἀλλὰ μὲν ὅσους ἐκλαύσα ἀπολωλότας παῖδας, καὶ σὺ, ὃ κόρη, τῆς μητρὸς παραμυθία μόνη, ἐξήλασθες τῷ τοῦ ἐχθροῦ ἐσφαγμένῳ τάφῳ· οὐδὲ τὰ τέκνα ἔτεκον, ὡς φαίνεται, πρὸς ἄλλα, ἢ πρὸς θυρίαν καὶ σφαγὰς τῇ ἀπηνεῖ Πηλεΐδῃ. Πῶς μετὰ τόσας συμφορὰς ἡ διδύρη ἀντέχο; πρὸς τί ἐνταῦθα ἐπὶ γῆς τὸν χρόνον κατατρίβω, καὶ τί ἐπιφιλῆταις μοι, ὃ γῆρας, τῇ ταλαίῃ; πρὸς τί, ὡμώτατοι θεοί, ἢ πρὸς καὶ ἄλλα ἄλγῃ, τὴν τῆς γράδος οἰκτράν Ζῶνιν παρῆλκετέ μοι ἐτι; Τίς ποτ' ἐξ οὗ κατέπεσον οἱ τῶν Περσέων πύργοι, εὐδαίμονα ἰδύνατο τὸν Πριάμον νῦν εἶπη καὶ ὅμως ὄντως εὐτυχῆς ἀποθανὼν τυγχάνει, εἰ καὶ Ζῶνιν ἀπώλεσε καὶ βασιλεὺς ἦμα, δὲ οὐ δὲ, ὃ θύγατερ, σφηνισθεῖσαν βλέπει. Ἡ μήπως ἄρ' ἔθ' ἔθ' ὡς βασιλεὺς θά τυχῆς, ἢ τὸ σὸν σῶμα θά δεχθῇ ὁ τῶν προγόνων τάφος; Τοιαύτη μὲν τοῦ οἴκου σου ἡ τύχη οὐ τυγχάνει· ἀλλὰ οἱ ὀφῆνοι τῆς μητρὸς καὶ ἀλλοτρία ἄμμος πάντα θ' ἀποτελέσσει τὸ τῆς ταφῆς σου δῶρον· οὐδ' ἔτερόν τι ἔχομεν, τὸ πᾶν ἀποβαλόντες. Εἰς δὲ καὶ μόνος λείπεται δι' ὃν, ἤεν! ἴδῃ μόνον ἐπὶ τῇ δυνάμει τὸ ζῆν νῦν ὑπομένω ἐτι, ὃ νεαρὸς Πολύδωρος, ὁ φίλατος τῶν παίδων, ὃς τῶν ἀρρένων ὕστατον ἐμὲ τυγχάνων τέκνων, τῷ Ἰσμάριφ ἀνακτὶ πρὸς φύλαξιν ἔδωκε. Τί ὅμως οὕτω κλαίοντα τὸν χρόνον κατατρίβω, καὶ τὴν αἰμώρητον μορφήν βροδύνω ν' ἀπολούθω, καὶ τὴν πλὴν τὴν χαίνουσαν τῆς συγατρὸς νῦν πλύνω;

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

- 1) Ἰδε Ἀπολλοδ. Βιβλ. 4 ὁ 17 Ὑγν. Μοθ. 15
- 2) Πρβλ. Εὐρ. Ἔκ. 905—911 καὶ Τρωαδ. 7—9, 1295—1301.
- 3) Εὐρ. Ἔκ. 23 Βιργ. Αἰν. Β' 512 καὶ ἔρ.
- 4) Ἡ Κασάνδρα, περὶ ἧς ἴδε Εὐρ. Τρωαδ. 70 Βιργ. Αἰν. Β' 403 Ἀπολλοδ. Βιβλ. 3 ὁ 5.
- 5) Μίμησις τῶν παρ' Εὐριπίδῃ στίχων Τρωαδ. 1119 καὶ ἔρ. λεύστε Τρωῶν τόνδ' Ἀστυάνακτ' ἄλοχον μέλαι νεκρὸν, ὃν πύργων δίδκαμια πικρὸν Δαναοὶ κτείναντες ἔχουσιν.
- 6) Ἰδε τὰ περὶ τούτου παρ' Ὁμήρῳ Ἰλ. 2. 370—389.
- 7) Ἀπαντα ταῦτα, ὁ φόνος τοῦ Πολυδάμου, ἡ σφαγὴ τῆς Πολυξένης καὶ ἡ τέρψις τοῦ Πολυμήτορος δύνανται νὰ θεωρηθῶσι περίληψις τῶν ἐν τῇ Ἑκάδῃ τοῦ Εὐριπίδου διαδραματιζομένων. Πρβλ. καὶ Βιργ. Αἰν. Γ' 13 Εὐρ. Ἔκ. 1—34 Παρ' Ὁμήρῳ Ἰλ. 1. 403—417 φέρεται δὲ ὁ Ἀχιλλεύς ἐφένους τὸν Πολύδωρον· ἀλλ' ὁ Ὀδυσσεὺς ἀκολουθεῖ τῷ Εὐριπίδῃ καὶ ἄλλοις.
- 8) Εὐρ. Ἔκ. 35—50
- 9) Εὐρ. Ἔκ. 106—115
- 10) Εὐρ. Ἔκ. 521—532
- 11) Κοῖν. Σμυρ. τῶν μετ' Ὁμήρῳ Ἰδ' 297 καὶ ἔρ.
- 12) Εὐρ. Ἔκ. 175—180
- 13) Διὰ τοῦ στίχου τούτου ἀποδίδεται μὲν ἀκριβῶς τὸ ἐν τῇ λατινικῇ κειμένῳ ἡμιστίχιον

Soli mihi Pergama restant

ἀλλὰ τίνι τρόπῳ μετὰ τὴν προφηθεῖσαν κατατροπὴν τῆς Ἰλίου λείπεται τῇ Ἑκάδῃ τὸ τῶν Περσέων ἄστυ, νῦν μάλιστα εἰς δουλείαν ἀπαγομένη καὶ κλεισμένη τὴν σφαγῆσαν κόρη; οἱ σχολασταὶ διατείνονται ὅτι ἡ Ἑκάδη μνημονεύουσα ἐστὶ τῶν Περσέων ἐννοεῖ τοὺς κινδύνους καὶ τὸν φόβον τῶν ἐπικειμένων κακῶν, ἄπερ συνεπάγεται ἡ δῆσις τῆς πόλεως· τούτου δ' ἔνεκα, in cursumque meus dolor est· ἥτοι

ἀλλὰ καὶ οὕτω τῶν κακῶν οὐ φαίνεται τὸ τέλος, καὶ ἄλλαι διαδέχονται ὁδύναι τὰς ὁδύναις· τούτῳ, πᾶσι μὲν τοῖς λοιποῖς ἀπώλετο ἡ Ἥλιος· ἀλλὰ καίπερ ἀπολωμένη ἐμὲ οἱ μὲν ἡ (τῇ Ἑκάδῃ) οὐκ ἐτι ἀπώλετο, ἰδίᾳ τὰ ἐκ τῆς ἀλώσεως αὐτῆς δεινὰ οὐ παύονται ἐπισταυρόμενα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου· (Ἀκολουθεῖ).

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΝΘΕΩΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ
ΕΝ Τῇ ΚΟΙΝΩΝΙΑ.

ΛΟΓΟΣ

ΕΚΦΩΝΘΕΙΣ ΕΠΙ Τῇ ΑΝΑΛΗΨΕΙ ΤΗΣ ΠΡΟΕΔΡΕΙΑΣ

ΤΟΥ 32ου ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ

ΧΡΙΣΤΟ

ΑΝ. ΧΡΗΣΤΙΑΣ, Ιατροῦ,

τῇ 10ῃ Μαΐου 1892, ἐπετελεῖ ἐορτῇ.

Παναγιώτατε Δέσποτα,
Σεβασμιώτατοι Ἱεράρχαι,

Εὐγενέσταται Κυρίαί καὶ Κύριοι καὶ πᾶσα ἡ φιλόμουσος καὶ φιλόκαλος ὁμήγυρις.

Ἡμεῖς εὐμενῆ τῶν ἐριτίμων ἐταίρων τοῦ Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου πρόεδρος τοῦ ἀρχομένου συλλογικοῦ ἔτους ἀναδειχθείς, βαθεύτην ἐκπράξω δημοσίᾳ τὴν εὐγνωμοσύνην ἐπὶ τῇ τιμῇ καὶ τῇ συμπαθεί τῶν πρὸς με εὐγενῶν αὐτῶν αἰσθημάτων ἐκδηλώσει ταύτῃ· ἀλλ' ἔρωτῶ· τίποτε καὶ τοῦ οὐ ἐστοχάζοντο σκοποῦ; Ὅταν ἀνελογίσθῃ τὸν βῆλόν τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου προορισμὸν καὶ τοῦ εἰς ἐπίτευξιν αὐτοῦ μετ' αὐθεντικοῦ καὶ ἐπιστημονικοῦ κύρους ἐργασθέντος καὶ διαπρίψαντος, ὑπὸ ἀληθοῦς κατελέγηται μαλαγγολίας, διότι εἰς ἐμὲ, πολλῶν

αὐτῶν ὑποδείκτερον, δι' ἀμφοτέρων δ' ἄξις προσόντων πεπρωτισμένων, ἐπιστεῖσθαι ὄνομα ἀγαστὸν καὶ ἀξίωμα οὕτω ἐπὶ ζῆλον· ἀλλ' εἰς ἐμὲ μεῖζον ἀμχανίαν ἐνέβαλε με καὶ ἡ τοῦ ἀποχωρόντος τέως προέδρου κληροδοτούμενη εὐσυνείδητος τοῦ καθήκοντος ἐκπλήρωσις, ἡ χαλκέντερος ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονή, καὶ ἡ ἀκάματος ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τοῦ Συλλόγου ἐθελουσία, ἀρεταὶ ἐν τῇ παροσῇ ἡμῶν κοινωνικῇ καταστάσει σπανίως ἀπαντῶσαι, καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ διαδόχου ἀναλαμβάνοντος ἔργον πλεον εἴποτε δυσχερὲς καθιστῶσαι, ὅταν δ' ὡς ἐν περισσοῦ ἰσκέφθῃ, ἐτι ἐν τοιαύτῃ τῶν γραμμάτων ἐορτῇ, ἐν ἡ παρίσταται ἐτι ἀνώτατος πνευματικὸς ἡμῶν ἀρχιποιὸν καὶ οἱ ἐκκλησιαστικοὶ καὶ πολιτικοὶ τοῦ ἔθνους ἡμῶν λογῶδες, ὥρελλον καὶ νῦν νὰ προσφέρῃ τὴν κατ' ἔθος παρατίθεμένην εἰσφοράν, τότε πλεον ἡσθάνον τῶν ἡμῶν πνευματικῶν δυνάμεων τὴν ἰσορροπίαν κλονιζομένην καὶ τὸ θάρος μειούμενον· εὐτυχῶς ὅμως τῶν φίλων ἐταίρων τὰ φιλέσθη αἰσθημάτων περιτρώως ἐκδηλωθέντα κατάρθρωσαν νῦν κατασιγῆσαι τὰς ἐν ἡμῶν γεννηθείσας ἀμφοβολίας καὶ νῦν περιβῆλῃσι διὰ συναρχῆς ὑποστηρίψεως ἀνδρῶν τῶν παρ' ἡμῶν ἐμπεριθεστώτων· τούτου ἐπιτυγθέντος, οὐδὲν ἀπέμεινε πλεον, καὶ θαρρῶν διέρρηξα τὸν στενὸν καὶ ὅλιγον εἰδικὸν τῶν ἡμῶν μελετῶν κύκλον, ἵνα εἰσέλθῃ εἰς ὁρίζοντα εὐρύτερον καὶ πραγματεῶν ζήτημα γενικόν, ζήτημα ὑψίστης κοινωνικῆς σπουδαιότητος· ἥτοι περὶ τῆς κλήσεως καὶ τοῦ προορισμοῦ τῆς γυναικὸς ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἐμ' ἡ καὶ ἐπικαλοῦμαι τὴν ἐπισέκασιν καὶ εὐμένειαν τῆς γραμματείας καὶ εὐγενεῖς ταύτης ὁμήγυρος.

Ἡ περὶ κλήσεως καὶ προορισμοῦ τῆς γυναικὸς ζήτημα ἔχει τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ ἀπὸ παλαιότατων χρόνων, καὶ ἡσχολήθησαν εἰς αὐτὸ μέχρι σήμερον οἱ μέγιστοι ἐν τοῖς γράμμασι καὶ ταῖς ἐπιστήμαι· ἐνταῦθα ἐπίσης, ὅτε κατὰ τὸ ἔτος 1861 τὸ πρῶτον συνάχοντο οἱ πρῶτοι ἱδρύσαντες τὸ ὕψωμα τοῦτο, συνεζήτησαν ἐνθὺς ἐξ ἀρχῆς τὸ ζήτημα, ἴσως οὐχὶ τόσον ἀπὸ σκοποῦ ὅσον ἐξ ἐστῆτος· οἱ ἐνθυμούμενοι ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων καὶ τῶν νεωτέρων, οἱ μελετήσαντες τὴν ἱστορίαν τοῦ Συλλόγου παρετήρησαν ὅτι ἡ συζήτησις ἐκείνη προεκάλεσε δύο διακεκριμένα· ὑπὸ διαφόρων λογίων ὑποστηριχθείσας γνώμας, καθ' ὅς οἱ μὲν παρεδέχοντο τὴν γυναῖκα σύζυγον πιστὴν καὶ μητέρα φιλόστοργον, οἱ δὲ σὺν ταῖς ἀρεταῖς ταύταις τὰ αὐτὰ δικαιώματα καὶ καθήκοντα, ὡς ὁ ἀνὴρ, ἔχουσιν καὶ δικαίως τὴν πρέπουσαν αὐτῇ ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσιν διεκδικεῖσθαι καὶ δὴ καὶ τὴν παντελῇ αὐτῆς χειραφετήσιν. Τὸ λεπτὸν τοῦτο ζήτημα διὰ τε τὴν φύσιν αὐτοῦ καὶ τὴν ιδιότητα τῶν ἐν τῇ συζητῆσει ταύτῃ ματασχόντων ἀνεπίλυτον καὶ μετέωρον διατελέσας, ἀνέλαβε τότε καὶ διὰ μελέτης σοβαρᾶς περὶ τῶν ὑμιοσθητῶν καὶ διαφορῶν κατὰ τὴν ἀνατομικὴν, φυσιολογικὴν καὶ ψυχολογικὴν ἐπομὴν ἐν ἐκατέρῃ τῶν φύλων ἀνέλυσε καὶ διηκρύνειεν ὁ εὐρυμαθὴς καὶ θαλερὸς ἐτι πρεσβύτης Σπυρίδων ὁ Μαυραγίνης· πρὸς Διός, ἄρετε ἡμῖν τὰς γυναῖκας γυναῖκας, καὶ τοὺς ἀνδρας ἀνδρας εἶναι εἶπε, καὶ πάντες ἐσίγησαν.

Ἐὰν σήμερον μετὰ πάροδον ἐνταυτῶν περὶ τοῦ 30 ἀνασκαλεῖται τὸ σοδορὸν τοῦτο ζήτημα, αἰτία εἶναι ἡ ἐξαιρετικὴ σπουδαιότης τῆς ἐπιπροσῆς καὶ δυνάμεως τῆς γυναικὸς ἐν τῇ κοινωνικῇ ὁργανισμῷ παντὸς ἔθνους καὶ δὴ καὶ τοῦ ἡμετέρου, διότι ἐκ τῆς ἀκριβοῦς γνώσεως τῆς ἀληθείας ταύτης ἔκρεται ἡ φυσικὴ καὶ πνευματικὴ ῥώμη, ἡ ἰθικὴ ὕψις. Ὅπως δυνήθωμεν νῦν καθορίσωμεν τὴν κλήσιν καὶ τὸν προορισμὸν τῆς γυναικὸς, ἥτοι ὅποια τις ἡ δράσις καὶ λειτουργία αὐτῆς ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἀνάγκη νῦν προαχθῇ ὁ ὁρισμὸς τῆς κοινωνίας καὶ νῦν κατανοηθῇ ἡ ἐννοία αὐτῆς· ταύτην κατανοοῦμεν ἀντικαταβάλλοντες πρὸς τὴν τοῦ ἀνθρώπου τὸν ἀνθρώπου, ὡς γνωρίζετε, συνίσταται ἐξ ὁργάνων συνθέτων, δι' εἰδικῆς καὶ κανονικῆς λειτουργίας ἀποσκοπούντων εἰς τὴν ὑπαρξίν καὶ τὴν ζωὴν αὐτοῦ· ἡ κοινωνία, ὡς ὁ ἀνθρώπος, εἶναι ὁργανισμὸς σύνθετος, ὁργανισμὸς συγκείμενος οὐχὶ ἐξ ἀνδρῶν ἀπλῶς καὶ γυναικῶν, ἀλλ' ἐξ ὁργάνων συνθέτων, ταινόντων εἰς τὴν συντήρησιν καὶ ζωὴν αὐτῆς, ἥτοι ἐκ τοῦ τελείου ἀνθρώπου, ὡς ἐννοοῦμεν αὐτὸν ἐν τῇ ἐνώσει ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, ἡ ὑπερ ταύτων ἐκ τῆς οἰκογενείας· ἡ κοινωνία ἄρα δὲν δύναται νῦν συγκροτηθῇ ἐξ ἀτόμων, μὴ δυναμένων καθ' ἑαυτὰ νῦν διαβῆσαι, ἐκ φυσικῆς δ' ἀνάγκης ὑφίσταται καὶ ζῆ μόνον διὰ τῆς συνενώσεως αὐτῶν, ἥτοι διὰ τῶν ὁργανικῶν μορίων, καὶ ταῦτα εἶναι αἱ οἰκονομικαὶ κατὰ ταῦτα καὶ κοινωνία ἡ ἐπιλεγόμενη καὶ πολιτικὴ, ὡς καὶ ἐν ταῖς ζῴσις παρατηρεῖται.

καὶ τὸν ἐξαγέλλῃ διὰ τῆς ἰδίας αὐτῆς ἀγνοήσεως, ὅταν δὲ παρατηρῇ τὸν μὲν ἔρωτα αὐτῆς μὴ ἀμειβόμενον, τὴν δὲ ἀρετὴν μὴ τιμωμένην, νὰ σφίξῃ αὐτήν, κατὰ τὸ δυνατόν, ἐν εὐσεβείᾳ αὐταπαρνήσει, ὡς μὴ τὸ ρόδι· ἡ πρὸς τὰ τέκνα ἀφροσύνη καὶ ἀληθὲς φιλοστοργία, ἡ φυσικὴ ἀνατροφή, ἡ πρώτη πνευματικὴ ἀνάπτυξις καὶ ἡ ὀρθοσκευτικὴ καὶ ἡθικὴ μόρφωσις. Ἰδίως δὲ ἡ ψυχικὴ δι' ἐμπνεύσεως ὁρμὴν καὶ φρονημάτων ὑψηλὴν καὶ εὐγενῆ. Ἐάν δὲ διὰ πάντα τὰ τέκνα ἀνεξαιρέτως ὀφείλῃ νὰ ἀπέκτηνται, διὰ τὰς κόρας αὐτῆς ἐμβριθέστερον καὶ φιλοφρονέστερον, διότι εἰς αὐτάς θέλει ἐμπιστευθῇ τὴν τιμὴν τῆς οἰκογενείας, τὴν πραγματικὴν ἀσφάλειαν τῆς κοινωνίας, τὸ μέλλον καὶ τὴν εὐτυχίαν τοῦ μέλλοντος ἀγνώστου ἐκείνου.

Γυναικες, ἀνακράζει ὁ εὐγενὴς τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν Martin, γυναῖκες, ἐάν ἦτο δυνατόν νὰ διέδοτε τὰ ἐκ τῆς μητρικῆς ἐπιρροῆς προερχόμενα ἀγαθὰ, μετὰ πόσης εὐγενεῖς ὑπερφανίας ἡθέλατε διανύσει τὴν ὁδόν, ἣν ἡ φύσις ἀπὸ τῶσαν αἰώνων προῦρισε ἡμῖν· ὅτι οἱ μονάρχαι καὶ τὰ ἔθνη δὲν δύνανται, ἀρκεῖ νὰ θελήσῃτε, ὅπως πραγματωθῇ· μόναι ἐν χειρὶ ἔχετε τὴν μελλούσαν γενεάν. Οἰκοδόμοιναί, νεαραὶ σὺνιοι, τρυφεραὶ μητέρες, τὸ σκῆπτρον ἀνέχει ὑμῖν· ἐν τῇ ψυχῇ ὑμῶν μέλλον ἦ ἐν τοῖς νόμοις καίτοι τὸ μέλλον τῆς κοινωνίας, τοῦ ἔθνους, αὐτῆς τῆς ἀνθρωπότητος.

Σημ. Ἐν τῇ παρουσίᾳ μελέτῃ ἐξ ἀνάγκης ἐγκατελείφθησαν αἱ παραπομπαὶ εἰς τὰ συγγράμματα τῶν μνημονευομένων συγγραφέων· καὶ πολλὰ μὲν ὑπέροισι τοῦ θέματος τοῦτου ἔργα περιουσιῶν ἀνδρῶν, ἀλλ' ἡμεῖς ἀναγκασμένοι τὰ ἀκόλουθα:

L. Aimé Martin, *Education des Mères de Famille*, T. A' καὶ B' ἐκδ. 10η Paris, 1883. — P. Janet, *La Famille*, ἐκδ. 13η, Paris 1887. J. Simon, *La Femme du vingtième Siècle*, ἐκδ. 4η Paris, 1892. — H. Schulo, *Handbuch der gæster — Krankheiten*, v. Ziemssen. ἐκδ. 2α 1880. Leipzig. — H. Schling, *Die Bestimmung der Frau*, ἐκδ. 2α, Stuttgart, 1892. — Ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει· «Βαλ. Φιλ. Σύλλογος» Συγγρ. Περιοδικὸν Τ. Α', «Βτ. 1ον.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ὁ ναὸς τοῦ Ραμεσσῆ. — Περιηγητὴς ἀφηγεῖται ὡς ἑξῆς τὰ κατὰ τὴν ἐπακτιλίσσαν κατασκευὴν τοῦ μεγάλου ἐν Ἀμποῦ Σίμπελ ἀρχαίου αἰγυπτιακοῦ ναοῦ, εἰς ἀπόστασιν 800 μιλίων πρὸς τὸν ἄνω Νείλον καὶ τὴν ληρβεῖσαν πρὸνοιαν περὶ ἐξασφαλίσσεως τοῦ μεγάλου Φεράω.

Πρὸ τρισχίλιον ἔτων καὶ ἐπείκενα Ραμεσσῆς ὁ Β' ἀνέσκαψεν ἐν ὄρει ἐν Νουβίᾳ, ἐντὺς δὲ τοῦ οὐληροῦ βράχου, δύο εὐρεῖς ναοὺς. Οὗ- δις ποτε ἐκπλήττεται ἐπὶ τοῖς ἔργοις τοῦ Ραμεσσῆ. Τὸ ὄνομα αὐτοῦ διέκει δι' ἐκκλησίαν τοῦ ἄνω Νείλου καὶ ἀρχὴ πάντων τῶν ἀπὸ τοῦ Καίρου μέχρι Βαβυλῶνος. Ἐξ ὧν τῶν 34 δυναστεῶν ὁ Ραμεσσῆς πραγματικῶς ἐμφανίζεται πρῶτος· οἱ δὲ λοιποὶ οὐδαμῶς. Ἄν ποτε ἐν- τόχῃ τι κολοσιαίᾳ τὴν οἰκοδομήν, καταπληκτικῇ τὴ σκεδὸν καὶ ἐπιτυχεῖ τὴν ἐκτέλεσιν δύνασθε ἀσφαλιστάκα ν' ἀποδώσῃτε αὐτὸ εἰς τὸν Ραμεσσῆν. Οὗτος ἐδοξίλευσεν ὑπὲρ τὰ 60 ἔτη, ἐγέννησεν 170 τέ- κνα καὶ ἔζησε μέχρι τοῦ ἐκατοστοῦ ἔτους τῆς ηλικίας αὐτοῦ. Καὶ ἤδη ἀφῆται· ἐν τῇ θήκῃ αὐτοῦ ἐν τῇ Γκιζῆ μουσεῖῳ, τοῦ ὑπερηφάνου γηραιοῦ αὐτοῦ προσώπου, συνοφρυομένου ὑπὸ τὸ ὕαλινον αὐτοῦ κάλυμ- μα. Ἐξ ὧν τῶν μεγάλων αὐτοῦ ἔργων οἱ ἐν Ἀμποῦ Σίμπελ οὗτοι ναοὶ εἶναι τὰ μέγιστα. Τὸν μεῖζονα τῶν δύο ἀφίρωσεν· εἰς τὸν θεῖον τῶν θεῶν, Ἀμὸν καὶ κατὰ δεύτερον λόγον εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ δόξαν, τὸν δὲ μικρότερον εἰς τὴν θεῶν Χαθὸρ καὶ τὴν σὺζυγον αὐτοῦ Νεφερ- τῆρην. Σπαυῖος εἰρήναι εἶπε ἐν τῷ ἔργῳ εἶπε ἐν ναφ' ἡ περὶ τοῦ σὺζυγι- κοῦ ἔρωτος σημειώσεως· ἀλλ' ὁ μικρότερος οὗτος ναὸς τεκμηριῶν ὅτι ὁ Ραμεσσῆς ἠγάπη· τὴν σὺζυγον αὐτοῦ. Ἐπὶ τοῦ προσώπου μέρους τοῦ ναοῦ καὶ εἰς βίβλος ἡμισίας παρὰ ἔγγραφον ἐπιγραφὴν, καὶ ἦν «Ραμεσσῆς ὁ ἱερεὺς ἐν τῇ ἀληθείᾳ· ἡγετὴς τὴν θεῶν αὐτῶν κατοικίαν διὰ

τὴν βασιλικὴν σὺζυγον αὐτοῦ Νεφερτῆρην, ἣν ἀγαπᾷ» καὶ αὐτὴ δὲ ἡ βασίλισσα, δίκην ἀνταποδόσεως στοργῆς, ἐνεγράφαεν ἀνεξίτηλως γράμμασιν ὅτι αὐτὴ ἡ βασιλικὴ αὐτοῦ σὺζυγος, ἥτις ἀγαπᾷ αὐ- τὸν, ἔκτισε δι' αὐτὸν τὴν κατοικίαν ταύτην ἐν τῇ ὄρει τῶν διαυγῶν ὁδῶν αὐτῶν.

Ἦνα κάλλιον μελετήσω τοὺς ναοὺς τοὺτους — λέγει ὁ ἐπι- σκεψάμενος αὐτοὺς — καὶ ἴδω τὴν διεξαγομένην ἀρχιτεκτονικὴν ἐργα- σίαν ἐκαιμήθην δύο νύκτας ἐν τῇ ἄμῳ, ἐν τῇ ἀληθείᾳ τοῦτον οἶκον ἀγά- πης. Τὸ τελευταῖον, ὅπερ εἶδον τὴν νύκτα ὑπὸ τὸ καθαρὸν φῶς τοῦ ἀστερόεντος αἰγυπτιακοῦ οὐρανοῦ καὶ τὸ πρῶτον, ὅπερ παρέστη πρὸ τῶν ὁμμάτων μου κατὰ τὴν ἐμφάνισιν τῆς ροδοσκιάου ἡοῦς, ἦν ὁ Ραμεσσῆς καὶ ἡ Νεφερτῆρην παραπλευρῶς ἀλλήλων, προσβλέποντες ἐπ' ἑμὸς ἀπὸ τῶν τοίχων καὶ τῶν κιόνων, τῶν ὑποκίων, εὐρέων καὶ σεβαρῶν.

Ἐν τῷ μεγαλειτέρῳ ὁμοῦ ναφ' πρακτικῇ ἐργασίᾳ διετέλεται. Αὐ- τὸν οἱ τέσσαρες γιγαντιαῖοι Κολοσσοὶ κἀθύνται, τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν γονα- τῶν ἔχοντες, καὶ θεῶνται πέραν τῶν τῆς ἐρήμου ἄμῳ. Τρισχίλια ἔτη διήλθον ὑπερῶν τῶν ὑπὲρ τοὺς ναοὺς βράχων. Καὶ αὐτὰ ταῦτα τὰ ἀγάλματα εἰς οὐδὲν τὸν πανδαμάτορα χρόνον οὐδ' ἐλογίζοντο, ἀλλ' ὁ ἐπι- χῳρος βράχος αὐτὸς καθ' αὐτὸν περιέχει προδοτικὴν φλέβα ἀργίλλου, ὁ δὲ ἄμμος κατέφαγεν ἐπὶ τέλους τὴν ἀργίλλον καὶ αἱ ρωμαὶ κατὰ μικρὸν ὑδρόνθησαν. Αἱ ἐκδόσεις ὑπεδείχθη εἰς τοὺς ἀρμόδιους ἐν Καίρῳ ὅτι ὁ μέγας ναὸς εὐρίσκετο ἐν ἐπικειμένῳ κινδύνῳ καὶ ὅτι ὄγκος λίθου, συζύγων 270 τόνους, θὰ κατέπιπτε πιθανῶς καὶ θὰ κατασυνέ- τριβε τὸ μόνον ὑπολειπόμενον σῶον ἐκ τῶν τεσσάρων ἀγαλμάτων. Μία τῶν δυσχερεῶν, αἰτίνας συμφορῆς τυγχάνουσι τῇ ἐνεστώσῃ αἰγυπτια- κῇ διοικήσει, εἶναι καὶ ἡ ἐξῆς ὅτι οὐδὲν δύναται νὰ ἐπιτευχῇ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως ἡμισίας δωδεκάδος ἑξουσιῶν καὶ δυνάμεων. Αὐτὸς ὁ Ραμεσσῆς, ὅστις θὰ ἐξηγῶνται ἐντὺς ὀλίγων ἐβδομάδων ὁλόκληρον τὴν κορυφὴν τοῦ θρόνου, ἡγαγέσθῃ ὑπὸ τὰς ἐνεστώσας περιστάσεις νὰ περιμενῇ μῆνας ὅλους πρὶν ἢ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἐπικρατούμενος λί- θινος ὄγκος, ἀφαιρεθῇ. Τότε ὁ ἀρμόδιος ἐπόπτης νέαν μέλλον ἐπιφύου- σαν διεβίβασεν ἐκθεσιν καὶ ἐπὶ τέλους ὁ λογαγὴς Ἐζόνστων, τοῦ τάγμα- τος τῶν μηχανικῶν καὶ δωδεκὰς ἄγγλων στρατιωτῶν ἀπέλθον εἰς Ἀμ- ποῦ Σίμπελ πρὸς διακρίσιν τοῦ Ραμεσσῆ. Οὗτοι τρεῖς ἔβρον ὁλοκλήρους βράχους ἐν κινδυνῷ καταστῶσι· ἐκ τούτων ὁ εἰς 34 πόδων μήκους καὶ 12 πλάτους πύραυλα διασπάσθη καὶ κατετμήθη εἰς τεμάχια· ἄλ- λος βάρους 25 τόνων τὴν αὐτὴν μετὰ μικρὸν εὖρε τύχην ἐν χειρὶ τῶν ἐν λόγῳ προσώπων καὶ τέλος ἡ μέγιστος πάντων, συζύγων 270 τόνους κατασπαρῆ ἄνευ τῆς χρήσεως ὁλωνδύκτου ἐκρηκτικῶν, διότι οἱ δύο βορεῖοι κολοσσοὶ δὲν εὐρύνται ἐν ἱσοροπείᾳ καὶ κατὰ συνέπειαν ἡ ἐλαττοτέρα δόνησις ἤδυνάτο νὰ καταρρίψῃ αὐτούς· οὕτω προσέβη διὰ πάντες ἱσχυρῶν σιδηρῶν ἀλύσεων καὶ κατετμήθη εἰς μικρὰ τεμάχια, ὅπερ ἐρρίφθησαν εἰς τὴν ἄμῳ. Ἦδη ὁ Ραμεσσῆς δύναται νὰ καθῇται σεβαρῶς καὶ ἐν ἡρεμίᾳ καὶ παρατηρῇ τὴν ἡμέραν ἐπιφανομένην ἐν τῇ ἐρή- μῳ, ἐπὶ ἑταρα τρισχίλια ἔτη. Οἱ δύο ἥμιστοι ἐν ἱσοροπείᾳ εὐρισκό- μενοι κολοσσοὶ προστεθῆσονται διὰ σιδηρῶν ἐπιδίσκων εἰς τὸν ὅπισθεν βράχον, συγκαλυπτομένῳ κατὰ τὸ δυνατόν ὥστε νὰ μὴ φαίνονται· δυσάρεστον ὅτι δὲν εὐρέθη ἕτερον μέσον ἐξασφαλίσσεως αὐτῶν.

Εὐτυχῆς λογίζομαι, λέγει ὁ αὐτὸς περιηγητὴς, ἐπὶ τῷ ὅτι εἶδον καὶ ἕτερον ἀξιοθαύμαστον ἔργον κατὰ τὴν εἰς Ἀμποῦ Σίμπελ ἐπισκεψίμῳ μου. Ὁ μέγας ναὸς εἶναι ἀφιερωμένος εἰς τὸν Ἀμὸν Ρᾶ, τὸν ἥλιον θεόν, δις δὲ τοῦ ἔτους πιστεύεται ὅτι ὁ ἥλιος ὑφίσταται εἰς τοιοῦτο ση- μείον ὥστε ρίπτει ἀκτῖνα φωτὸς διὰ μέσου ἀμφοτέρων τῶν αἰθουσῶν, μέχρις ὅτου καταπέσῃ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἱεροῦ ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ τῶν ἀγίων. Πολλὰ θεωρεῖται βασίζονται ἐπὶ τῆς πρὸς Α' θέσεως τῶν ναῶν καὶ ὁ λογα- γὴς Ἐζόνστων ἠθέλησε νὰ εὐρὴ κατὰ ποῖαν ἡμέραν τοῦ ἔτους λαμβάνει χώραν τὸ ἀνωτέρω φαινόμενον· παραλαβὼν λοιπὸν τὰ μαθηματικὰ αὐ- τοῦ ἔργον ἀνῆλθε μετ' ἡμῶν πάντων εἰς τὴν ναὸν πρὸ τῆς ἡμέρας. Ἦτο ἡ 28η φεβρουαρίου. Ἦ μεγάλη αἰθουσα μετὰ τῶν ὀκτὼ αὐτῆς στηλῶν ἦν περιεκαλυμμένη ὑπὸ λυκαυγυῶς. Ζοφερώτερον ἦτο τὸ ἑσωτερικὸν ἡμισυ καὶ τὸ ἱερόν. Ὅπισθεν τοῦ βωμοῦ ἐκκλῆτο οἱ τέσσαρες Θεοὶ Ἀμὸν, Ήρος, Φθὺ καὶ Ραμεσσῆς. Ἐν τῇ ἀνατολῇ ὑπῆρχε βαθύα ρο-

ΝΟΜΙΣΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΕΝ ΚΥΠΡΩ. ΥΠΟ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΚΑΙ ΦΟΙΝΙΚΩΝ ΗΓΕΜΟΝΩΝ ΚΟΙΝΕΝΤΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ.

ΠΝΥΤΑΓΟΡΟΥ.

39) Ἐμπ. Κεφαλή Ἀφροδίτης, πρὸς τὰ ἀριστερά, φέρουσα στέ- φανον πυργωτόν, περιδέραιον καὶ ἐνώτια καὶ ἔχουσα τοὺς ὤμους μεθ' ἱματίου· ὅπισθεν: ΠΝ(υταγόρου).

Ὅπ. Κεφαλή Ἀφροδίτης, πρὸς τὰ ἀριστερά, φέρουσα διαδόχον πυρ- γωτόν, περιδέραιον καὶ ἐνώτια καὶ ἔχουσα τοὺς ὤμους μεθ' ἱματίου· ὅπισθεν: ΒΑ(σιλέως). Χρυσόν.

40) Ἐμπ. Ἡ αὐτὴ κεφαλή· ὅπισθεν Π=Π(υταγόρου).

Ὅπ. Ἡ αὐτὴ κεφαλή· ὅπισθεν: πα=βα(σιλέως). Χρυσόν.

41) Ἐμπ. Κεφαλή Ἀφροδίτης πρὸς τὰ ἀριστερά, φέρουσα στέφα- νον ἐκ μυρσίνης καὶ ἔχουσα τὴν κόμην μακράν, περιδέραιον, τοὺς ὤμους μεθ' ἱματίου· ὅπισθεν ΠΝ(υταγόρου).

Ὅπ. Κεφαλή Ἀρτέμιδος, πρὸς τὰ ἀριστερά, φέρουσα τὸ τόξον καὶ τὴν φαρέτραν ἐπὶ τῶν νώτων, περιδέραιον, ἐνώτιον καὶ ἔχουσα τοὺς ὤμους μεθ' ἱματίου· ὅπισθεν: ΒΑ(σιλέως). Ἀργυρῶν.

42) Ἐμπ. Κεφαλή Ἀφροδίτης μετὰ διαδόχου, πρὸς τὰ ἀριστε- ρά, φέρουσα περιδέραιον καὶ ἔχουσα τὴν κόμην μακράν· ὅπισθεν: ΠΝ(υταγόρου).

Ὅπ. Κεφαλή Ἀφροδίτης, πρὸς τὰ δεξιὰ μετὰ ἐνώτιον· ὅπισθεν: ΒΑ(σιλέως). Ἀργυρῶν.

43) Ἐμπ. Ταῦρος ὀρθὸς πρὸς τὰ ἀριστερά, ὑπερῶν.

Ὅπ. Ἀετὸς, ὀρθὸς, πρὸς τὰ ἀριστερά· ἔμπροσθεν: πυ. πα.=Π(υ- ταγόρου) βα(σιλέως). Ἀργυρῶν.

ΝΙΚΟΚΡΕΟΝΤΟΣ.

44) Ἐμπ. Κεφαλή Ἀφροδίτης, πρὸς τὰ ἀριστερά, φέρουσα στέ- φανον πυργωτόν, ὡς τὸν τῶν χρυσῶν στατήρων τοῦ Πνυταγόρου· ὅπι- σθεν: ΝΙ(κροκρέοντος).

Ὅπ. Κεφαλή Ἀφροδίτης, πρὸς τὰ ἀριστερά, φέρουσα πυργωτόν διαδόχον ὡς τὸ τῶν χρυσῶν στατήρων τοῦ Πνυταγόρου· ὅπισθεν: ΒΑ(σι- λέως). Χρυσόν.

45) Ἐμπ. Ἡ αὐτὴ κεφαλή, ὅπισθεν ΝΙ: ἡ ΝΚ.

Ὅπ. Ἡ αὐτὴ κεφαλή, ἐστεμμένη μετὰ μυρσίνης, φέρουσα περι- δέραιον καὶ ἐνώτια· ὅπισθεν: πα=βα.

46) Ἐμπ. Ἐτερον ὄμοιον, ὅπισθεν: κυ=Κυ. Χρυσόν.

Πιθανῶς ἐκπῆ, ὅτε ὁ Νικαυρέων ἦτο ὑπὸ τὸν Πτολεμαῖον στρατη- γὸς ἀπάσης τῆς νήσου, ἥτοι βασιλεὺς τῶν Κυπρίων.

47) Ἐμπ. Κεφαλή Ἀφροδίτης, πρὸς τὰ δεξιὰ, φέρουσα στέφανον πυργωτόν, περιδέραιον καὶ ἐνώτια· ὅπισθεν: ΝΚ.

Ὅπ. Κεφαλή δαφνηφόρος Ἀπόλλωνος, πρὸς τὰ ἀριστερά, φέρουσα τὸ τόξον ὅπισθεν τοῦ λαμποῦ· ὅπισθεν: ΒΑ. Ἀργυρῶν.

48) Ἐμπ. Ἐτερον ὄμοιον, πρὸς τὰ δεξιὰ: ΒΑ.

Ὅπ. ΝΚ. Ἀργυρῶν.

ΑΓΝΩΣΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ.

49) Ἐμπ. Ἐρυθρὸς τοὺς ὤμους χλαμυδὶ κεκαλυμμένους, βαδίζων πρὸς τὰ ἀριστερά, τὸ κρητικὸν ἔργον ἐν τῇ ἀριστερᾷ καὶ τὴν δεξιᾷ χεῖρᾳ ἐξηλασμένην· ἔμπροσθεν: πα. σα. λα.=βα(σιλέως) Σαλα(μίνος). Τὸ ὄνομα ἐν κόκλῳ σφαιριδίῳ.

Ὅπ. Κεφαλή ἀνδρὸς γενεῖσθαι καὶ κεραιφόρος τοῦ Ἀμμωνος πρὸς τὰ δεξιὰ, ἐν ἐγκοίλῳ τετραγώνῳ περιπετραγμένῳ ὑπὸ σφαιρίδιῳ. Ἀργυρῶν.

ΤΑ ΤΟΥ ΚΙΤΙΟΥ ΚΑΙ ΙΔΑΛΙΟΥ.

ΒΑΛΛΜΕΛΕΚ.

1) "Βμκ. "Πρακλῆς, τῇ λεοντῇ περιβεβλημένος, μαχόμενος πρὸς τὰ δεξιὰ· ἐν τῇ ἀριστερᾷ κρατῶν τὸ τόξον, ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ τὸ ρόπαλον.

"Οπ. "Ο αὐτός τύπος πρὸς τὰ δεξιὰ· ὑπερῶν φωνικικὰ τοῦ ἡνιμάτος τοῦ βασιλέως γράμματα ἐν ἐγκλίῳ τετραγώνῳ περιπεργαγμένα ὑπὸ φαιριδίων· ἐπιπεργαγμένοι ἐπὶ στατήρος τοῦ Ἰδαλίου. "Αργυροῦν.

2) "Βμκ. "Ο αὐτός τύπος.

"Οπ. "Ο αὐτός τύπος καὶ τὸ αὐτὸ τετράγωνον· ἔμπροσθεν τοῦ "Πρακλῆος κεφαλὴ κριοῦ πρὸς τὰ δεξιὰ· ὑπερῶν φωνικικὰ τοῦ ἡνιμάτος τοῦ βασιλέως γράμματα. "Αργυροῦν.

3) "Βμκ. "Πρακλῆς ὡς ἀνωτέρω.

"Οπ. Λέων, πρὸς τὰ δεξιὰ, καταβιβρώτων δορκάδα· ὑπερῶν φωνικικὰ τοῦ ἡνιμάτος τοῦ βασιλέως γράμματα· τὸ ὄλον ἐν ἐγκλίῳ τετραγώνῳ περιπεργαγμένο ὑπὸ φαιριδίων. "Αργυροῦν.

ΑΖΒΑΑ.

4) "Βμκ. "Πρακλῆς ὡς ἀνωτέρω, ἀλλὰ ρυθμῷ μεταγευστέρου.

"Οπ. "Ο αὐτός τύπος καὶ τὸ αὐτὸ τετράγωνον· ὑπερῶν φωνικικὰ τοῦ ἡνιμάτος τοῦ βασιλέως γράμματα. "Αργυροῦν.

5) "Βμκ. "Τῷ τῆς γονυπετίας, πρὸς τὰ ἀριστερά, κρατῶν διὰ τῶν χειρῶν βίλος· ἔμπροσθεν αὐτοῦ τόξον. Μεταξὺ τῶν ποδῶν αὐτοῦ: σα. = Σα. Κόκλῳ φωνικικὰ τοῦ ἡνιμάτος τοῦ βασιλέως γράμματα· φέρεται καλῶς κεφαλὴς ὄρνιθος πρὸς τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν γωρυτῶν.

"Οπ. Λέων περὶ τὸς, πρὸς τὰ ἀριστερά, τὸ στήμα χαίτων, ἐν ὁλίῳ κανονικῷ τετραγώνῳ περιπεργαγμένο ὑπὸ φαιριδίων. "Αργυροῦν.

"Ἐπιτίθεται ἐκ τοῦ κυπριακοῦ χαρακτῆρος (σα) ἥτις ἐκδόκη ἐν Σαλαμῖνι.

ΔΗΜΟΝΙΚΟΥ.

6) "Βμκ. Παλλὰς ὄρνις, ἀνωπός, ὄρθωσα πρὸς τὰ ἀριστερά, ἡμιστενήν διπλοῦν ἀπεικὴν χιτῶνα, ἔρυσσα τοὺς ὄμους καὶ τὸ στήθος περιβεβλημένης ὑπὸ τῆς αἰγίδος, ἐρειδόμενη πρὸς τὰ ἀριστερά ἐπὶ ὀράτος καὶ φέρουσα τὴν ἀσπίδα πρὸς τὸν ὑψωμένον ἀριστερὸν βραχίονα, ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς ἀπεικὴν κρήνης μετὰ λόφου· ἔμπροσθεν τὸ σύμβολον ♀ ἐν κύκλῳ φαιριδίων.

"Οπ. "Ἐν ἐγκλίῳ βαθεῖ τετραγώνῳ "Πρακλῆς γενειάτης, τοὺς ὄμους κεκαλυμμένους τῇ λεοντῇ, μαχόμενος πρὸς τὰ δεξιὰ, κρατῶν τὸ τόξον εἰς τὴν ἀριστερὰν καὶ τὸ ρόπαλον εἰς τὴν δεξιὰ· ἔμπροσθεν φωνικιστὶ: «βασιλέως Δημονίκου Κιτι(ῶς)». "Αργυροῦν.

7) "Βμκ. "Πρακλῆς ὄρνις, ἀνωπός, στρέφω τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ δεξιὰ, πνίγων διὰ τῶν βραχιόνων τὸν λέοντα τῆς Νεμείας· δεξιὰ τὸ σύμβολον ♀, ἀριστερά: φα. μ. ν. = Δαμον(ικω).

"Οπ. Παλλὰς καθήμενη ἐπὶ πρῶτος νεώς πρὸς τὰ ἀριστερά, κρατῶσα εἰς τὴν δεξιὰν ἄφλαστρον. Φέρεται κορινθιακὸν κρήνος μετὰ λόφου· ἔμπροσθεν: πα. σι. = βασι(λέως). "Αργυροῦν.

"Ο Δημονίκος οὗτος φαίνεται ὅτι ἔστιν ὁ υἱὸς τοῦ Ἰππονίκου, πρὸς δὲ ὁ Ἰσοκράτης ἔγραψε τὸν πρὸς Δημονίκον λόγον του. Ἦτο δὲ πιθανὸς θεοῦ υἱὸς Νηαγόρου τοῦ Α', καὶ ἐν δὲ Νικοκλῆς ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐκτίσεν ἐν Σαλαμῖνι, ὁ Δημονίκος φαίνεται ὅτι ἐκτίσεν ἐν Κιτίῳ, ὅπου Εὐαγόρας ὁ Α' μετ' αὐτὸν εἶχε κατακτείνῃ· ἰδὲ καὶ Νικοκλῆς ἀνωτέρω ἐν τοῖς νομίμοις τῆς Σαλαμῖνος.

ΒΑΛΛΡΑΜ ΠΑΤΡΟΣ ΜΙΚΙΑΣΩΝΟΣ.

8) "Βμκ. "Πρακλῆς μαχόμενος πρὸς τὰ δεξιὰ, διὰ τῆς δεξιᾶς ρόπαλον ἔχει, τὴν δ' ἀριστερὰν ἔχων προτεταμένην.

"Οπ. "Βαλάρῃ ἐν φωνικαῖς γράμμασι, πρὸς τὰ δεξιὰ λέων καταβλήτων ἑλαφον.

ΜΙΚΙΑΣΩΝΟΣ.

9) "Βμκ. "Πρακλῆς τῇ λεοντῇ περιβεβλημένος, μαχόμενος πρὸς τὰ δεξιὰ, ἐν τῇ ἀριστερᾷ κρατῶν ὄφρα, ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ ρόπαλον. "Ἐν τῷ ποδῷ ἔμπροσθεν αὐτοῦ πιθανὸς τίτρα περσικῇ.

"Οπ. Λέων καταβιβρώτων δορκάδα. "Ἐν τῷ ποδῷ πρὸς τὰ ἀριστερά ρόπαλον· ὑπερῶν ἐπιγραφῇ φωνικικῇ. "Αργυροῦν.

10) "Βμκ. "Πρακλῆς, ἀριστερὰ φωνικικὰ τοῦ ἡνιμάτος τοῦ βασιλέως τοῦ γράμματα· τὸ ὄλον ἐν κύκλῳ ἐκ φαιριδίων.

"Οπ. Κεφαλὴ "Αφροδίτης, πρὸς τὰ ἀριστερά ἡμιστενήν, φέρουσα περιδέραιον καὶ ἐνώτια, ἔτι καὶ κάλαον ὀδοντωτῶν· τὸ ὄλον ἐν κύκλῳ ἐκ φαιριδίων. Καλῶν.

ΠΥΜΑΤΟΥ.

11) "Βμκ. "Πρακλῆς γενειάτης μετὰ λεοντῆς καλυπτομένης τὴν κεφαλὴν του.

"Οπ. ὁ αὐτός τύπος ἐν τῷ αὐτῷ βαθύλῳ τετραγώνῳ περιπεργαγμένο ἐκ γράμμάτων φαιριδίων· ὑποκάτω φωνικικὰ τοῦ ἡνιμάτος τοῦ βασιλέως τοῦ γράμματα. "Αργυροῦν.

ΓΡΑ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΙΔΑΛΙΟΥ.

12) "Βμκ. "Ἡ αὐτὴ σφίγξ, πρὸς τὰ ἀριστερά, ἐπὶ ρόδακος κύκλῳ: πα. κα. ρα. = ΒΑ(σιλέως) ΓΡΞ.

"Οπ. "Ανὸς λωτοῦ μεταξὺ φύλλων κισσοῦ καὶ ἀτραγαλοῦ· τὸ ὄλον ἐν κύκλῳ φαιριδίων. "Αργυροῦν.

Γ ρ ε ζ βασιλεύς εὐρίσκειται ἐν ταῖς ἐν ἐγγράφῳ κυπριακῇ γραφῇ ἐπιγραφαῖς τοῦ Ἰδαλίου.

ΣΤΑΣΙΚΥΠΡΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΙΔΑΛΙΟΥ.

13) "Ἐτερον ὅμοιον· πρὸς τῆς κεφαλῆς τῆς Σφίγγος: σα = Σα Σ(τασί- κυπος); "Αργυροῦν.

14) "Βμκ. "Ἐτερον ὅμοιον· πρὸς τὰ δεξιὰ: ε. ια λι = Ἰδαλι(ῶν)!

ΑΒΕΒΑΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΙΔΑΛΙΟΥ.

15) "Βμκ. Σφίγξ ὀκλάζουσα, πρὸς τὰ δεξιὰ, ἐφίρουσα τὸν ἀριστερὸν ποδῶν. "Ἐν τῷ ποδῷ πρὸς τὰ ἀριστερά φαιριδίων ἐντὶς κύκλου ἐκ φαιριδίων.

"Οπ. "Ἐγκλίον τετράγωνον. "Αργυροῦν.

16) "Βμκ. "Ο αὐτός τύπος. "Ἡ σφίγξ φέρεται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐλικοειδὲς κόσμημα καὶ ἴσως πτερὸν κύκλῳ: πα. λο. λι· ὑποκάτω καὶ ἔμπροσθεν ἀνέμιον.

"Οπ. "Ἐγκλίον τετράγωνον ἀκανόνιστον "Αργυροῦν.

("Ακολουθεῖ).

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΗΤΗΡ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον ἀριθμὸν).

XIX.

"Ἐν τούτοις ὁ Ἐδμόνδος εἶχε λάβει ὑπὸ σπουδαίαν ἔποψιν τὸ ἔμπιστευθῆν αὐτῷ ὑπὸ τῆς Ὑβελίνης μυστικὸν καὶ τὸ καθήκον αὐτοῦ ὡς προστάτου. "Ἀμα τῇ πρωΐ, ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι μεταβαίνει πρὸς θῆραν, ἀπῆλθεν εἰς τὰς πεδιάδας, ὅς ἐχρυσίζον ὥραιαι σεπτεμβριαναὶ ἡλιακαὶ ἀκτίνες, καὶ, ὡς βεβαίως ἠννοήθη, διηυθύνθη πρὸς τὸ μέρος τῆς κατοικίας τῶν Πρεζάνς, ὅπως, τοῦλάχιστον, τὸ ἐξωτερικὸν ἰδῇ αὐτῆς.

"Ἐνθ' περιεπάτει ἀνὰ τὰς ὁδοὺς, συνοδευόμενος ὑπὸ γεγηρακίως κυνός, παιδικῷ αὐτοῦ φίλου, ἡ κυρία Ρουβερὰ εἶχεν ὀδηγῆσαι τὴν Ὑβελίνην εἰς τὴν μικρὰν αὐτῆς αἰθουσαν.

"Ἡ αἰθουσα ἐκεῖνη δὲν εἶχε σχεδὸν μεταβληθῇ ἀφ' ἧς ἡμέρας ὁ Ριχάρδος, πρὸ δέκα ἐξ ἐτῶν, ἔλαθε κοινοποιῆσαι τῆς ἀποφάσεως, ἥτις ἐστέρει αὐτὸν τῆς θυγατρὸς του. Εἶχον ἀνανέώσει τὸ καλὺπτον τῆς ἑδρας ὄψασμα καὶ ἀλλάξει τὰ παραπετάσματα τῶν παραθύρων. "Ἡ κ. Ρουβερὰ, δὲν εἶχε γράσει πλειότερον τῶν ἐπίπλων αὐτῆς, διότι ἡ μεγάλη ἀδράνεια αὐτῆς καὶ ἀπάθεια

1) Τὸ ὄνομα τοῦ βασιλέως τούτου ἀναφέρεται καὶ ἐν τῇ διγλώσσῃ ἐκείνῃ ἐπιγραφῇ γεγραμμένη ἐν τῇ ἐγγράφῳ κυπριακῇ γραφῇ τῇ εὐρειαίᾳ ὑπὸ τοῦ Δουκὸς τῆς Λουδύνης.

προεφύλαξαν αὐτὴν κατὰ τῶν ρυτίδων. Μόνον αἱ διόπτραι αὐτῆς, ὅς ἠναγκάσθη νὰ μεταλλάξῃ ἀντὶ ἰσχυροτέρου, ἐμαρτύρουν τὴν παρέλευσιν τῶν ἐτῶν.

— "Ἀγαπητῇ μου κόρη, εἶπεν εἰς τὴν Ὑβελίνην, ἥτις περιεπαῖται ἐν τῇ αἰθούσῃ, τακτοποιήσας τὰ τυχόν μὴ εὐρισκόμενα ἐν τῇ θέσει αὐτῶν ἀντικείμενα, κάθησε ἐδῶ ὀλίγον, ἔχω νὰ σοὶ ὁμιλήσω περὶ πραγμάτων σπουδαιωτάτων.

"Ἡ Ὑβελίνη ὠσφρόνθη τὸν κίνδυνον καὶ ἐνδομύχως ἔτεινε τὸ οὖς ὡς νεαρός ἵππος.

— Μετὰ τινος ἡμέρας θὰ γείνης δέκα ὁκτώ ἐτῶν, εἶπεν ἡ κ. Ρουβερὰ μὲ ὕψος σοβαρὸν. Μολονδὶ εἶσαι νεωτάτη ἀκμήν, ἐν τούτοις ἔφθασες εἰς ἡλικίαν κατὰ τὴν ὁποίαν νυμφεύουν οἱ γονεῖς τὰς θυγατέρας των καὶ ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ σὲ ἰδῶ ἀποκατεστημένην πρὶν ἀποθάνω.

Καθ' ὅσον τὸν βίον αὐτῆς ἡ γυνὴ αὕτη ὤμειλε περὶ τοῦ προσεχὸς θανάτου της καὶ ὅμως πᾶντοτε εἶχεν ἀρίστα τὴν ὑγίαν. Δὲν ἦτο δυσειδαίμων, μολονδὶ ἐφοβεῖτο τὴν παρασκευὴν.

— "Βεβήθην καλῶς, ἐξηκολούθησεν ἀπαντῶσα εἰς τὸ ὥρειον καὶ μεταγυλλίον βλέμμα, ὅπου ἡ Ὑβελίνη προσήλωσεν ἐπ' αὐτῆς, ἐξέλεξα δὲ τῇ πρῶτον τὸ ὅποιον νομίζω ὅτι ἐκλήροισαν ἡμῶν εὐχὴν.

— "Ἐξέλεξατε πρόσωπον... ὡς σύζυγόν μου; ἠρώτησεν ἡ νεανίσα μετὰ σοβαρότητος, ἡ ὁποία ἀνησυχῆσε πῶς τὴν προμήτορα.

— Ναί... ἐν τῇ ἐκλογῇ μου τὰ πάντα ὑπέχρυσιν. "Ὅνομα ὥρειον καὶ εὐγενές, περιουσία ἀνάλογος πρὸς ἐκείνην τὴν ὁποίαν θὰ ἔχῃς, τὸ πρόσωπον εἶναι εὐχάριστον καὶ ἐπὶ πλέον τὰ κτήματα μου κείναι πλησίον, τοῦτο δὲ θὰ μὲ ἐπιτρέψῃ νὰ σὲ βλέπω καθ' ἐκάστην.

— Μάλιστα εἶναι ὁ κ. δὲ Βαρκούρ; ἠρώτησεν ἡ Ὑβελίνη.

"Ἡ γαλήνη αὐτῆς ἦτο τόσον δυσανάλογος πρὸς τὴν ἡ συνήθειαν ἀπαιτεῖ παρὰ τῶν νεανίδων ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὅταν ὁμιλῇ τις αὐταῖς περὶ γάμου, ὥστε ἡ κ. Ρουβερὰ ἐμείνεν ἐμβρόντητος, ἐνθ' ὁμοῦ ὥργισθη.

— Καὶ ἐάν ἦτο τάχα ὁ κ. δὲ Βαρκούρ; ἀπάντησε μετὰ πικρίας.

"Ἐπειδὴ δὲ ἡ Ὑβελίνη ἐσιώπα, ἡ κ. Ρουβερὰ ἐπανάλαβε τοὺς ἱκανοὺς ὑπὲρ τοῦ προστατευομένου αὐτῆς.

— Δὲν ἀπαντᾷς τίποτε; ἀνέκραξεν ἐν τέλει ἐν στενοχωρίᾳ διότι ἔβλεπε παρατεινομένην τὴν σιγὴν ταύτην, ἥτις κατ' ἀρχὰς μὲν προέδιδε σεβασμὸν, ἐν τέλει ὅμως κατήντησε νὰ τὴν ἀνησυχῇ.

— Σὰς ἀκούω, γιγαῖα, ἀπάντησεν ἡ πονηρὰ νεάνις.

— Σοὶ ἀρέσει;

"Ἡ Ὑβελίνη ὕψωσε τοὺς κυανοὺς αὐτῆς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν κ. Ρουβερὰ καὶ ἀπάντησεν ἡσύχως·

— "Ὅχι, γιγαῖα.

— Πῶς ὄχι; Καὶ διατὶ μὲ ἀρεσκὴς νὰ ὁμιλῶ τόσο ὥρα, νὰ ἀναπτύσσω τὰ προτερήματά μου, νὰ... Τί σημαίνουν αὐτά;

— Γιγαῖα μου, ὁ κ. Βαρκούρ δὲν μοι ἀρέσκει, εἰσέωρθε ὅμως καθῆκόν μου ν' ἀκούσω ὅτι εἶχετε νὰ μὲ εἰπῇτε περὶ αὐτοῦ, νομίζουσα ὅτι πιθανὸν ν' ἀκούσω τι τὸ ὅποιον νὰ ἐπιδράσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ.

— Τίποτε ὅμως δὲν μοι ἐπαρέσκει.

— Πῶς, δὲν ἐννοῶ, κόρη μου. Τί εἶναι ἐκεῖνο ποῦ δὲν σοὶ ἀρέσκει τοῦ κ. Βαρκούρ;

— Τίποτε, γιγαῖα, ἀλλὰ δὲν μὲ ἀρέσει.

"Ἡ κ. Ρουβερὰ παρετήρησε τὴν ἐγγόνην αὐτῆς μετὰ προσοχῆς, διότι τοιαύτη ἀπάντησις ἦν ὅπως νέον τι δι' αὐτήν. Καὶ ἀπὸ τότε λοιπὸν ἔμαθεν ἡ Ὑβελίνη νὰ κρίνῃ οὕτω τοὺς νυμφεῖθρας;

— "Ἐπιθυμεῖς λοιπὸν διὰ σύζυγον κανένα ἥρωα, κανένα ἱπποῦτον τῆς ἐποχῆς τῶν σταυροφοριῶν; ἠρώτησεν ὑπομειδίσασα. Δὲν ἤξευρα ὅτι εἶσαι ρωμαντικὴ!

— Δὲν εἶμαι ρωμαντικὴ, γιγαῖα, ἀπάντησεν ἡ Ὑβελίνη,

ἀλλ' αὐτὸς ὁ κ. Βαρκούρ δὲν ἔχει κανέν προτέρημα τὸ ὅποιον νὰ ἡδύνατο νὰ ἐπισύρῃ πρὸς αὐτὸν τὴν προσοχὴν μου εἰς τρόπον κολακευτικόν.

— Εἶναι εὐμορφότατος... ἐπέμεινε λέγουσα ἡ προμήτορα.

— "Ὅμοιάζει σὺν κοῦκλῳ μὲ σάρκα καὶ ὀστά, εἶπεν ἀποτόμως ἡ Ὑβελίνη στενοχωρηθεῖσα, αἰωνίως κοκκινίζει... Καὶ νὰ σὰς πῶ τὰ πράγματα καθαρά, εἰς νέος ὁ ὁποῖος ἐπὶ εἰκοσι τέσσαρας ὥρας, ποῦ ἔχει τὸ ἡμερονύκτιον, κοκκινίζει, εἶναι ὅλος διόλου γέλοιος καὶ ποτὲ δὲν θὰ εἴμπορέω νὰ ἀγαπήσω ἕνα γελοῖον!

— Οἱ γάμοι δὲν γίνονται μόνον χάριν τῶν ἐξωτερικῶν φαινομένων, εἶπεν ἡ κ. Ρουβερὰ μὲ ὕψος ὀργίλον, ὁ κ. δὲ Βαρκούρ ἔχει ἀρετὰς σταθερώτερας.

— Τὴν συνιδίκεξίν του; διέκοψεν ἡ Ὑβελίνη, οὐδένα κρατούσα σεβασμὸν, εἶναι κουτός εἰς κύβον.

— Νὰ σὲ πῶ, κόρη μου, εἶπεν ἡ κ. Ρουβερὰ ἐν παροξυσμῷ ὀργῆς, δὲν ἐννοῶ τί σ' ἐπίασε σήμερον. Μοι ὁμιλεῖς μ' ἐν ὕψος...

— Γιαγιά, ἀνέκραξεν ἡ νεάνις, καταστάσας πορφυρὰ ἐξ ὀργῆς, δὲν σὰς ἀναγνωρίζω πλέον! Εἰσθε καλὴ καὶ πολὺ συγκαταβατικὴ, δι' αὐτὸ θέλετε νὰ μὲ ὑπανδρεύετε μ' ἕνα βλάκα! Δὲν τὸν παρετήρησατε λοιπὸν καλῶς;

"Ἡ ἐπακολούθησας σκηνὴ ὑπῆρξε λίαν ἀπότομος. "Ἡ κ. Ρουβερὰ, ἡ ὁποία οὐδέποτε ὥργιστο, ἐκείνητο ὅμως ἐπιτελεῖον ὀλόκληρον λέξεων καυστικῶν, ὡς δίστομος μάχαιρα, καὶ τῶν ὁποίων ἡ πληγὴ κατέλημπαν πάντοτε ἔχνη ἀνεξέλεπτα. "Ἡ Ὑβελίνη, ἐκ μικρᾶς ἡλικίας μαμμοθρεπτον οὔσα, εἰθισμένη εἰς ἐγωισμόν, πρῶτην ταύτην φορὰν ἔβλεπεν αὐτὴν ὑποβαλλομένην εἰς καταναγκασμὸν. Παραγνωρίζουσα τὴν πραγματικὴν ἀγάνην τῆς προμήτορος αὐτῆς καὶ μόνον τὴν νῦν δεσποτιομένην αὐτῆς βλέπουσα, κατεξάνεσθαι καὶ ὑπῆρξε πράγματι ἀγνώμων.

Μετὰ τινος ἀποτόμου ἀπαντήσεως ἀμφότερῶν, ἡ κ. Ρουβερὰ ἠγέθη.

— "Αναμφιβόλως, εἶπε, δὲν δύναμαι νὰ σὲ ἀναγκάσω νὰ ὑπανδρεύῃς τὸν κ. δὲ Βαρκούρ, ἐάν τόσον πολὺ σοὶ φαίνεται ἀηδής· νομίζω ὅμως ὅτι ἡ δεσποτικότης μου ἀγάνη πρὸς σέ, παρὲς τῶν ὅσα ὀφείλεις εἰς τὴν προμήτορά σου, κατὰ τοὺς νόμους τῆς φύσεως, ἀπῆται, ὡς ἀνταμιδοῦν, ὀλίγον μεγαλειτέραν ὑποταγήν.

— Σὰς σέβομαι, γιγαῖα, καὶ σὰς ἀγαπῶ, ἀπάντησεν ἡ νεανίς, οὐδέποτε ὅμως ἐφρόνουν ὅτι τὰ δέκα καὶ ὁκτώ ἐτῶν τῶν μητρικῶν ὤμων φροντίδων ἡδύνατο νὰ βαρύνωσιν εἰς στέγδια σχετιζόμενα πρὸς ὄλον τὸν βίον μου. "Ὅποισδῆποτε καὶ ἂν εἶναι ὁ σύζυγος τὸν ὅποιον ὁ Θεὸς μοι προσρίξει, θέλω νὰ τὸν ἐκτιμῶ καὶ νὰ τὸν ἀγαπῶ, ὡς ὁ πατήρ μου ἡγάπα τὴν μητέρα μου, καὶ οὐχὶ νὰ θεωρῶ αὐτὸν ὡς μίαν κοῦκλαν καὶ ὡς τὸ φθόνητρον διὰ τὰ μικρὰ πτηνά.

— Εἶσαι τρελλή! εἶπε σοβαρῶς ἡ κ. Ρουβερὰ. Πήγαμε εἰς τὴν κλμαρὰ σου καὶ νὰ μὴ ἐξέλιθῃς παρὰ μόνον διὰ νὰ μὲ ζητήσης συγγνώμην.

Καὶ ἐπὶ τούτῳ ἐξῆλθεν ὅπως τεταραγμένη παρὰ τὴν φαινομενικὴν αὐτῆς γαλήνην, διερωτωμένη πῶθεν προήρχετο ἡ ἀκατανόητος αὕτη ἀντίστασις τῆς ἐγγόνης αὐτῆς καὶ λίαν ἀπέχουσα ἀπὸ τοῦ νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ὅλη ἡ ἀγανάκτησις αὐτῆς προήρχετο ἐκ νέου ἔρωτος, μολὶς τῇ προτεραιᾷ γεννηθέντος καὶ ἐπιδράσαντος ἐπὶ τοῦ μέλλοντος τῆς νεανίδος.

"Ἡ Ὑβελίνη δὲν ἦτο ποσῶς διατεθειμένη ν' ἀνέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιόν της. Τὰς παρειὰς ἔχουσα κατερύθρους καὶ τὸ αἶμα κοχλάζον, εἶχεν ἀνάγκην περιπάτου καὶ καθαροῦ ἀέρος διὰ νὰ καθησυχῇ. Διῆλθε λοιπὸν τὴν αὐλὴν καὶ ἔδραμεν εἰς τὸν κήπον, ἐνθα ἡ σκιὰ καὶ ἡ δρῶσος ἀπέδωκαν αὐτῇ ὀλίγον τὴν ἡσυχίαν.

"Ἀπὸ δὲ μακροῦ περιπάτου κατηύνασε τὴν ταρεχὴν τῶν νεύρων αὐτῆς, ἐκάθησεν ἐπὶ καθίσματος καὶ ἔκλαυσεν ἐλευθερώς. "Ἦθέλησαν νὰ τὴν θυσιάσωσιν ἑνεκα λόγων συμπερόντος! Τὴν τα-

λαίπων την Ἰβελίνην! Εὐτυχῶς ἄλλως δὲν ἤκουσεν ἐκεῖνη καὶ δὴν θὰ δυνήθῃσι νὰ τὴν νυμφεύσῃσι παρὰ τὴν θάλασσαν τῆς! Ἄ! θὰ ἔλεγεν ὅρα γὰρ ὁ ἀγαπῶν αὐτὴν ἐάν ἐμάνθηνεν ὅτι τὴν καθίσταν δυστυχὴ μέγρε τοῦ σημείου τούτου; Πόσον ἐπιθυμῶ νὰ τρέξῃ εἰς τὴν οἰκίαν τῶν Πρεζύς καὶ νὰ διηγηθῇ τὰ πάντα εἰς τὴν ἐξαδέλφην τῆς!

Σκέψεις ὅμως σοβαρότεροι ἔφερον ἐπὶ τῶν παρειῶν αὐτῆς τὸ ἐρυθρὰ. Τί θὰ σκέπτετο ὁ Γεώργιος ἐάν ἦτο ἐκεῖ καὶ τὴν ἔδωκε; Δὲν θὰ ἐφαίνετο ὅτι ἐκεῖνη τρέχει ὀπισθεν ἐκεῖνου;

Ἄλλ' ἐπὶ τέλους τί κακὸν θὰ ὑπῆρχεν ἐν αὐτῷ; Μήπως ἡ περιουσία, τὴν ὅποιαν κατὰ δυστυχίαν ἐκέκτητο, δὲν ἐπέβαλλεν αὐτῇ νὰ προβῇ εἰς διδύχημα, τὸ ὅποιον ὁ Γεώργιος, πτωχὸς καὶ ὑπερήφανος ὢν, δὲν ἐτίμωκε νὰ ἀναλάβῃ; Πόσον θὰ ἦτο γλυκὺ νὰ προσέλθῃ πρὸς αὐτὸν μὲ προτεταμένους τὰς χεῖρας λέγουσα: «Προεμάντευσά τὰ πάντα! Ὁ Π. Ρουβερὰ εἶχε δικαίον, ἡ Ἰβελίνη ἦτο ὀλίγον ρωμαντικὴ».

Αἰφνίς αἰσχος ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον αὐτῆς. Τί θὰ ἐγίνετο ἐάν ὁ Γεώργιος ἀπῆλθε αὐτῇ ψυχρῶς: «Πατήθητε, δεσποινίς, δὲν σὲς ἀγαπῶ!» Δὲν εἶχεν εἰπεῖ τίποτε μέγρε τῆς στιγμῆς ἐκεῖνης... Πιθανὸν λοιπὸν νὰ ἡπατᾶτο. Δυστυχῆς Ἰβελίνη, πόσον ὁ βίος ἦν σκληρὸς!

Ἄφου ἔκλυσε πολὺ, ἐτράπη αὐτὴς πρὸς τὸν πύργον. Ἦ ὥρα τοῦ προγεύματος δὲν ἀπέχετο πολὺ καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ κάμῃ νὰ τὴν περιμένουν, καθύστερον δὲν ἐθιῶρει ποσῶς σπουδαίαν τὴν διαταγὴν νὰ μείνῃ ἐν τῇ θαλάμῳ αὐτῆς. Οὐδέποτε διεκρίθη ἐπὶ ἐκτάκτῳ εὐπειθείᾳ, ἀλλ' αἱ ἀπειθεῖαι αὐτῆς σπανίως πραεκάλεσαν δυσχερεσίας, διότι ἡ προμήτωρ αὐτῆς ἐπέσβεσεν ὅτι δέον νὰ κλείῃ τις τοὺς ὑφθαλμοὺς ἐπὶ τῶν παρελθόντων ὅταν τὰ πάντα καθυστεροῦν. Λυμπερὰ ἀρχὴ ὅταν τις ἀγαπᾷ τὴν ἡσυχίαν, ἀλλὰ τῆς ὁποίας τὰ ἀποτελέσματα ἐν τῷ μέλλοντι ὑπερβαίνουνσι πολυτάλεις τὰς προβλέψεις τοῦ παρόντος.

Χωρὶς νὰ σκεφθῇ κακόν τι καὶ ἐν πάσῃ ἡσυχίᾳ, ἡ Ἰβελίνη, γαλήνῃ καὶ ὀλίγον μελαγχολικῇ, ἐτράπη τὴν εἰς τὸν πύργον ἄγουσαν. Διερχομένη πρὸ τῶν μαγειρείων ἤκουσε τῆς φωνῆς τοῦ Ζαφρέ.

— Τέτοια ζῶα, ἔλεγεν εἰς τὸν ἵπποκόμον, νὰ τὰ ἀφίης νὰ παγαίνουν! Δὲν ἤξεύρεις λοιπὸν τί θὰ εἴπῃ ἄλογον; Ἄ! καλὴ! ἐάν ὁ κ. Ριχάρδος ἐβόλεπεν αὐτὰ!

Εὐτυχῶς τὰ ἄλογα δὲν εἶναι ἰδικὰ του, οὔτε οἱ ὑπηρεταὶ! ἀπήντησεν ἡ σκιοπτικὴ φωνὴ τοῦ ὑπηρετοῦ.

Ὁ Ζαφρέ ἔδωκεν ἀπάντησιν, ἣν ἡ Ἰβελίνη δὲν ἤκουσε. Περὶερτος, ἀλλὰ συνάμα δυσαρεστηθεῖσα δι' ὅσα ἤκουσε περὶ τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ἡ νεανὺς ἠθέλησε νὰ διέλθῃ διὰ τῆς αὐλῆς. Παρετήρησε δὲ ὅτι ἡ μικρὰ ἄμαξα, ἡ ὅποια εἶχε φέρεῖ τὴν προτερσίαν τὸν Ἐδμόνδον, ἦτο σχεδὸν ἐτοιμὴ.

— Καλημέρα, Ζαφρέ, εἶπεν ἡ Ἰβελίνη. Ἄφ' ὅτου ἡγάπα τὸν ἀδελφόν αὐτῆς, ἐνδιεφέρετο πλεονέτερον περὶ τοῦ ὑπηρετοῦ του.

— Καλὴ σας ἡμέρα, δεσποινίς. Πότε ἡ δεσποινίς θὰ μὲ κάμῃ τὴν τιμὴν νὰ μὲ ἐπιτρέψῃ νὰ τὴν διδάξω νὰ ὠδηγῇ τοὺς ἵππους; Ἀναμφιβόλως ἡ δεσποινίς ἔτυχεν ἐκτάκτου ἀνατροφῆς, ἀλλ' ἡ ἀνατροφή δὲν εἶναι πλήρης ὅταν δὲν ἤξεύρῃ τις νὰ κρατῇ τοὺς χαλινούς ἵππου, νομίζω δὲ ὅτι ἐν τῷ μοναστηρίῳ ἡ δεσποινίς δὲν ἐσπούδασεν αὐτό.

— Ἐχεις δικαίον, Ζαφρέ, ἀπήντησεν ἡ δεσποινίς Ἰβελίνη, μὲ μειδίαμα θλιβερόν. Κατ' αὐτὰς ἡμῶς θὰ ἀποφασίσω νὰ μάθω καὶ σὺ θὰ εἶσαι ὁ διδάσκαλός μου.

— Εἶναι μεγάλη μου τιμὴ, δεσποινίς, ἀλλὰ χωρὶς νὰ εἶμαι καυχηματίας, νομίζω ὅτι τὴν ἀξίζω, διότι, ὅσον ἀφορᾷ νὰ ὠδηγῶ ἄλογα, εἶμαι μοναδικὸς καὶ διὰ τὰ φροντίσω περὶ τῆς δεσποινίδος... Ἡ δεσποινίς δὲν ἔχει καμμίαν παραγγελίαν διὰ τὸ Πινόν; διότι πηγαίνω ἐκεῖ.

— Ἐγὼ, ὄχι... νὰ εἴπῃς εἰς τὴν γιανγιᾷ Βρις ὅτι ἐπιθυμῶ

νὰ τὴν ἰδῶ, κατ' αὐτὰς πρέπει νὰ στείλῃ νὰ μὲ πᾶρῃ διὰ μερικὰς ἡμέρας.

— Ὡς τὸ εἰπῶ, δεσποινίς. Σὲ δύο λεπτὰ φεύγω.

Καὶ ἐκεῖνος μὲν εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἵπποστάσιον διὰ νὰ περιβληθῇ τὴν ἐπίσημον στολὴν του, ἡ δὲ δεσποινίς Ἰβελίνη ὤδυνε πρὸς τὸν πύργον.

Ἐνῷ ὅμως ἀνῆρχετο τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος, ὤψωσε τοὺς ὑφθαλμοὺς καὶ παρετήρησε τὴν προμήτωρ τῆς βλέπουσαν αὐτὴν μετὰ σοβαρότητος.

Ἦ κ. Ρουβερὰ! σπανίως ἐφαίνετο αὐστηρὰ, ἀλλ' ὅταν τῇ συνέβαινε τοῦτο, ὑπερεπῆδα τὰ ἐσκαμμένα. Στιγμῆς τινος μετὰ τὴν πρὸς τὴν Ἰβελίνην διαταγὴν, ὅπως μεταβῇ εἰς τὸν κοιτῶνα αὐτῆς, μετέβη ὅπως εὖρη αὐτὴν ἐκεῖ, ζητήσῃ ἐξηγήσεις καὶ συνομολογήσῃ εἰρήνην, θυσιάζουσα ἐπὶ καὶ αὐτὸν τὸν Βαρκούρ, ἐν ἀνέγκῃ. Μεγάλην ὅμως ἡσθάνθη ἐκπληξιν ὅταν εὗρε τὴν ὕδραν ἀνοικτὴν καὶ τὸν ὑάκνον κενόν. Ἦ ἰδέα περὶ πιθανότητος δυστυχημάτων τινος, οὔτε καὶν διῆλθε τὸν νοῦν αὐτῆς, ἡ πραγματικότης τῆς ἀνυποταξίας ἐξέπληξεν αὐτὴν ἐν τῇ ὑπερφρονείᾳ καὶ τῇ εὐθύνῃ αὐτῆς.

Πῶς! διέταξε τὴν Ἰβελίνην νὰ μὴ ἐξέλθῃ τοῦ δωματίου τῆς καὶ αὐτὴ οὔτε καὶν εἰσῆλθεν εἰς αὐτό; Αὐτὸ πλέον ἦτο πολὺ καὶ ἔπρεπε νὰ παταχθῇ ἀπηνῶς. Ποῦ θὰ καταντήσωμεν λοιπὸν ἐάν καὶ αἱ νεανίδες ἀπερράσιον νὰ ἔχωσιν ἰδέας ἀτομικὰς περὶ τοῦ γάμου καὶ τῆς ἰσχύος τῶν προμητόρων;

Ἦ κ. Ρουβερὰ! ἀφου ἐθεβαιώθη ὅτι ἡ ἐγγόνῃ αὐτῆς δὲν ἦτο ἐν τῇ οἰκῇ, ἔστη ἐν τῇ αἰθούσῃ ὅπως τὴν συλλάβῃ ὅταν θὰ διήρχετο ἐκεῖθεν. Ἦ Ἰβελίνη, ἡ ὅποια δὲν ὑπόπτειε τὸ πρᾶγμα, ἡ ὅποια ὅμως, θὰ συμπεριφέρετο πάλιν οὕτω καὶ ἐν τῷ ἐγγώριζῃ, παρέτεινε τὴν ἀπουσίαν τῆς, καὶ ἐκαστον λεπτὸν ἀνεβίβαζεν εἰς τὸ ζεῖνθ τὴν ψυχρὰν ὕλην τῆς προμητόρος.

— Ἐπὶ τέλους ἤλθες; ἀνέκραξεν ἡ γραῖα κυρία διὰ φωνῆς μὴ τρεμούσης. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον λοιπὸν μὲ ὑπακούεις; Πήγαινε ἀμέσως εἰς τὸν κοιτῶνά σου, θὰ εἰδοποιήσω τὸν πατέρα σου!

Ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι ὁ Ριχάρδος ἦτο δυνατόν νὰ ᾔνοι ἐξηρεθισμένος κατ' αὐτῆς ἐπίτηδες καὶ ὅτι ἡ διαγωγή αὐτῆς θὰ ἐξηγεῖτο καὶ θὰ ἡρμηνεύετο ὑπὸ διάφορον ὅλως οὐχὶ εὐνοικίᾳ ὅφιν πρὸς τὴν οἰκογένειαν ὤλην, ἡ Ἰβελίνη ἡσθάνθη ὅτι ὤλον τὸ αἷμα αὐτῆς ἀνῆρχετο εἰς τὴν κεφαλὴν.

— Ὡς εἰδοποιήσετε τὸν πατέρα μου; εἶπε ξηρῶς διὰ νὰ ἐλθῇ νὰ μὲ δειρῇ, ὡς ἠθελήσατε νὰ κάμῃτε διὰ τὸν Ἐδμόνδον, ὅταν ἦτο μικρὸς; Μὴ λαμβάνετε τὸν κόπον, γιανγιᾷ, ὅτι τὸν εἰδοποιήσω μόνῃ μου.

Ὁ ἦχος τῶν τροχῶν ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ Ζαφρέ ἀπῆρχετο.

— Ζαφρέ, ἐκράξεν ἡ Ἰβελίνη, στάσου! Ὡς ἔλθω εἰς Πινόν!

Καὶ ὤρμησε πρὸς τὴν αὐλὴν πρὶν ἢ ἡ προμήτωρ προφθάσῃ νὰ εἴπῃ λέξιν καὶ ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς ἐλαφρᾶς ἀμάξης. Ὁ Ζαφρέ, ἐν μὴ ἐνόησεν ἐξ ὀλοκλήρου, τοῦλάχιστον ὅμως προεμάντευσεν τὰ γενόμενα. Ἐμίσει ἐκ καρδίας τὴν κ. Ρουβερὰ καὶ ἐπὶ ἐνὶ μόνῳ πράγματι ἐκάτηγόρει πάντοτε τῆς Ἰβελίνης, ὅτι ἦτο πολὺ σοβαρὰ καὶ δὲν εἶχεν ἰδιόζοντα χαρακτῆρα. Ἐπομένως ἡ ἀντεκδίκησις, ἥτις ἐπαρουσιάζετο αὐτῷ, ἦτο κατὰλληλοτάτη, ὥστε νὰ δρᾷξεται αὐτῆς.

— Εἰς Πινόν; ἠρώτησε. Ὡς φθάσωμεν ἐντὸς ὀλίγου. Κρατᾷτε γερά, δεσποινίς, διότι τὸ μαῦρον τὸ ἄλογον εἶναι ὀλίγον ζωντανόν.

(Ἀκολουθεῖ).

Ο ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΕΟΛΟΓΟΥ.